

ТУНЦЕР ЦУЦЕНОЛУ

TUNCER CÜCENOĞLU

МОЛЕР

(BOYACI)

(комедија на ситуации во 2 чина)

Превод од турски на македонски Ердоан Максут

Tuncer Cücenoglu

cucenoglutuncer@gmail.com

tcucenoglu@hotmail.com

www.tuncercucenoglu.com

Ердоан Максут

Erdoğan Maksut

erdoanmaksut@yahoo.com

Текстот **МОЛЕР**,

За прв пат е напишан во Август месец 1996 година, а во месец Фебруари 1997 година повторно се разработи и му се даде дефинитивната форма.

Комедијата **МОЛЕР**, на 27 Март 1997 г. за прв пат почна да се поставува на сцената “**Златна Планина**“ при **Анкарскиот Државен Театар Р. Турција** (режисер Ферди Мертер).

Втор пат во 2000 година се постави на сцената на “**Ајгаз Театарот**“ и таа постановка гостуваше во 16 градови во Р.Турција, (режисер **Сонмез Атасој**).

Текстот за трет пат се постави **Измирскиот Државен Театар** и на 19/10/2004 г. имаше премиера (режисер **Фатих Кахраман**).

Надвор од Р. Турција за прв пат во 1998 г. се постави и се изведуваше со голем успех во САД на **Mary Washington College Theater** сцената, (преведувачи : **Emre İz'at- Lee Joanna Harper**, ражисер : **Michael Joyce**).

Во Русија, во месец Септември 2000 г. на сцената на **Академскиот Драмски Театар “Максим Горки“** од **Ростов** исто така почна да се прикажува со голем успех (преведувач: **Валери Казанов**, режисер: **Николај Е. Сорокин**).

На 27 Октомври 2000 год. имаше премиера во **Татаристан** на сцената на **Академскиот Драмски Театар “Казан Камал“** (преведувач: **В.Turay**, режисер: **F.Bichcantayev**).

Последните две постановки на крајот од 2000 год. во Москва се изведоа во рамките на “Недела на Турскиот Театар” и побудија голем интерес.

Во 2010 г. во **Молдавија** во **Националниот Гагауски Театар** почна да се изведува (режисер: **Valeriy Mogutenko**).

Во **Русија** во Театарот **Академски Драмски Театар “Максим Горки“** веќе 12 години со успех се изведува оваа комедија.

ЛИЦА

КАДИР 30 годишен.

ЃУЛ жена му 25 годишна.

МУСТАФА 35 годишен

АХМЕТ 40 годишен, доктор

ХАЛИТ 60 годишен. Директор на еден Холдинг.

НУРТЕН 30 годишна, многу привлечна жена.

ТУРГУТ 40 годишен, доктор, другар на Ахмет.

ТАХСИН 50 годишен, шеф на персоналот во холдингот.

ЖЕНА 30 годишна.

ПАЗАЧ 30 годишен

ПОЛИЦАЕЦ 30 годишен, (еден ист актер ги игра и Пазачот и Полицецот)

.

Место - **Истанбул.**

Време - **Сегашно.**

Годишно доба - **Лето.**

МЕСТО НА СЛУЧУВАЊЕ**Една докторска ординација.**

Чекална. Столици, софа, саксии, на зидот една слика. Врата кон балконот. Овдешниот прозор гледа кон улицата.

Просторијата на сестрата. Една мала маса, телефон, мантил и музички сет.

Во просторијата на сестрата една врата што води кон кујната која гледачите не ја гледаат. Од другата врата се влегува во ординацијата. Во ординацијата еден кревет за пациенти. На зидот, кога има потреба, иако тешко ама двајца да можат да се сокријат, еден плакар за алишта. Плус еден параван, разни инструменти за одржување на здравјето и сл.

ПРВ ЧИН

I

ПРВ ДЕН

(Ахмет нервозно се шета низ ординацијата. Од време на време погледнува на часовникот, одкако ќе слушне чекори, целиот претворен во уво чека да го слушне звончето, штом свати дека нема да звони нервозното чекање продолжува. Повеќе не може да издржи, врти на телефонот)

АХМЕТ: Ало! Керко поврзи ме со Тургут! Јас сум Ахмет, Ахмет! Ајде малку Побрзо. Ало! Какво заминување? Во ординација сум. Како да заминам? Па твоите молери не дојдоа. Не, не дојде. Од каде да знам. Рече дека може да им се верува па ги пазарев. Како да не се нервирам? Ќе го пропуштам авионот. Тургут не е време за шега. Утре наутро треба да бидам во Берлин. Треба и до дома да одам да си го земам куферот. Јас не сум женет како тебе. Не ми е сè сервирано на тацна. *(звони звоното од вратата)*. Чекај! Можеби се тие! *(Ахмет ја отвара Вратата. Влегува Кадир, во едната рака има двојна скала, во другата рака кофа, четка и други потрепитини)*.

КАДИР: Господине Доктор?

АХМЕТ: Колку е саатот?

КАДИР: *(спуштајќи ги работите од раце погледнува на рачниот часовник)* 3 и 20.

АХМЕТ: Чудно! Мојот е 3 и 17.

КАДИР: Малку напред ми оди.

АХМЕТ: Ма немој!

КАДИР: Некна ми падна во кофата со боја.

АХМЕТ: Затвори ја вратата! Влези внатре!

(Кадир ја затвара вратата и влегува внатре, телефонот звони, Ахмет трча кон телефонот. За Кадир да не слушне тивко зборува)

АХМЕТ: Дојде твојот! Богами ич око не ми фаќа. Вака така, јас не знам, ти си одговорен за оваа работа. Барем понекогаш намини! Сестрата има слободни денови! Добро, добро! Пред да му ги дадеш останатите пари, обавезно да ја провериш ја работата! Види Тургут, на тебе се потпирам. Се гледаме за една недела. Остани со здравје! *(го затвара телефонот)* Како се викаш?

КАДИР: Кадир.

АХМЕТ: Во колку требаше да дојдеш?

КАДИР: Господине докторе задоцнив 20 минути. Не примаа во автобусот.

АХМЕТ: Што не примаа?

КАДИР: Мене.

АХМЕТ: Тргна да доаѓаш со автобус?

КАДИР: Со такси е многу скапо. Додека налета еден шофер од мајка роден помина пола саат.

АХМЕТ: *(се труди да не покаже дека е нервозен)* Рифки, види јас...

КАДИР: Името ми е Кадир, господине доктор.

АХМЕТ: Како и да е. Каде ти е помошникот?

КАДИР: Има една многу важна работа.

АХМЕТ: Што значи тоа? Оваа работа не е ли важна?

- КАДИР: Ниту една работа не е поважна од тоа ако те избркаат од дома.
- АХМЕТ: Што значи тоа?
- КАДИР: Утрово од судот дојде еден документ. Ако за еден месец не се иселиме од станот во кој живееме, ќе употребат сила за да не исфрлат надвор. Господине докторе знаете ли што значи тоа? Полиција!... Жандармерија... Новинари... Телевизии... А ние и деца имаме.! Па и неколку парчиња мебел имаме во станот. И тие се за никаде!... Утрово добивме информација, имало некој стан што ни одговара на џебот. Не смееме да го пропуштиме. Многу е тешко да се најде стан под кирија господине доктор.
- АХМЕТ: *(за да скрати)* Ќе најдете. Сега...
- КАДИР: Има некој стан што знаете?
- АХМЕТ: Нема.
- КАДИР: Па од каде знаете дека ќе најдеме? Многу е тешко господине докторе, многу тешко. Господ да не го остави без стан ниту непријателот.
- АХМЕТ: Ќе задоцнам Хамди.
- КАДИР: Кадир.
- АХМЕТ: Како и да е! Не го губи моралот. Ќе најдеш! Сега слушај ме добро! Во оваа кутија имаш пластична боја. Овие се мрсни бои. Ова е вар. Сè ќе биде во крем боја. Таваните со вар. Вратите, прозорите слонова коска. Се разбравме ли?
- КАДИР: Таваните со вар, зидовите крем, вратите, прозорите слонова коска.
- АХМЕТ: Браво.
- КАДИР: Тоа ми е работа господине докторе.
- АХМЕТ: Доволен ли е материјалот?
- КАДИР: *(гледа, се мисли)* Кнап.
- АХМЕТ: А ако не ти стаса?
- КАДИР: Видов една продавница за бои во уличкава. Од таму ќе земам.
- АХМЕТ: Добро се сети.
- КАДИР: Па нема од аптека да купам, сеуште не продаваат бои. *(се смее на својот виц)*.
- АХМЕТ: *(се преправа дека му се допадна вицот, се смешка)* Многу си вицкаст мајсторе. Ама јас ќе задоцнам. Дај боже кога ќе се вратам, ќе ти дојдам на чај и долго долго ќе разговараме. Кога ќе ти дојде помошникот?
- КАДИР: Набрзо ќе дојде.
- АХМЕТ: Ќе може ли да се снајде?
- КАДИР: Ќе чека човекот.
- АХМЕТ: Кој човек?
- КАДИР: Сопственикот на станот.
- АХМЕТ: Ај господе. Ова место дали ќе може да го пронајде?
- КАДИР: Има адреса, мојата госпоѓа е снаодлива господине доктор.
- АХМЕТ: Не разбрав. Каква врска има твојата сопруга со ова работа?
- КАДИР: Отиде да го види станот господине доктор?
- АХМЕТ: Сега јас сосема се збунив. Те прашав за твојот помошник.
- КАДИР: Мојата сопруга ми е помошник. Чистењето е полесно така.
- АХМЕТ: *(збунет е ама не покажува)* За колку дена ќе заврши?
- КАДИР: Селењето ќе е.. за три дена ќе да е.
- АХМЕТ: Какво селење?
- КАДИР: Зошто би го изнајмиле станот господине доктор? Ако не се вселуваме

- зошто да плаќаме толку пари за кирија?
 АХМЕТ: Јас те прашувам за овдешното кречење Рамиз.
 КАДИР: Кадир.
 АХМЕТ: Боже боже од каде излезе пак овој Рамиз? Во ред мајстор Кадир. За колку дена ќе заврши молерисувањето?
 КАДИР: Може и за три дена да заврши и за пет дена...Ако за три дена завршам тогаш за петнаесет дена фрт, фрт, сè ќе се олупи. Но ако завршам за пет дена ќе биде камен.
 АХМЕТ: Аман не брзај штом е така. Имаш време од шест дена..
 КАДИР: Зидовите и не се толку многу нечисти.
 АХМЕТ: Секоја година кречам.
 КАДИР: Бидејќи нема да менуваме боја, работата нема да ни биде тешка.
 АХМЕТ: Ако ме бараат, ќе им кажете дека сум заминал во Германија. Ќе ме радува ако ги запишете имињата. Ќе им речете дека после една недела ќе бидам тука. *(вади од новчаникот една сума пари која предходна ја подготвил, му ги подава заедо со договорот)* Преброј ги. И потпиши овде. Кога ќе заврши работата останатото ќе го добиете од господин Тургут. Ако нешто заглавиш, слободно побарај го господин Тургут. И безтоа тој често ќе доѓа тука. Секогаш вели многу го сакам мајстор Тахсин.
 КАДИР: Името ми е Кадир господине доктор!
 АХМЕТ: Човече, никоко не ти го запамтив името.
 КАДИР: Така ќе ви ја завршам работава што никако нема да ми го заборавете името, господине доктор.
 АХМЕТ: Овие клучеви се од надворешната врата од патентот и обичната брава. При влегување и излегување заклучете со двете брави. Имаме резервоар,нема да останете без вода. Ама внимавајте на чешмите! Еднаш нашата секретарка ги оставила отворени, се поплави долниот спрат. Морав да плаќам за настанатата штета. Во кујната има сè. Чај, шеќер, пијте колку сакате. Остана ли уште нешто да кажам?
 КАДИР: Не му ја мислете.
 АХМЕТ: Штом ќе имам можност ќе ве побарам од Германија. Со лесно нека ви е.
 КАДИР: Благодарам господине докторе, Среќен пат.
(Ахмет излегува. Кадир како да вика „фала богу“ ја затвара вратата и седнува. Звони звоното од вратата)
 КАДИР: *(ја отвара вратата, Ахмет е тој што звонел)* Повелете господине доктор?
 АХМЕТ: Навечер кога ќе си одите не ги оставајте прозорите отворени. Ветрот може да дувне и стаклата ќе се скршат. Тебе ти верувам. Ако не ти верувам би ти ги дал ли клучевите?
 КАДИР: Ич не ги мислете овие работи господине доктор.
(Ахмет излегува, Кадир повторно ја затвара вратата. Повторно звони звоното на вратата. Кадир отвара)
 АХМЕТ: *(ја протнува главата од вратата)* Ќе правите чај нели... Аман не ја прекипувајте водата. Ако прекипе водата што се случува? Оганот се гаси. Почнува плинот да истекува, штом истекува плинот што се случува?
 КАДИР: Ќе се угушиме господине доктор.
 АХМЕТ: Уште полошо! Некој од надвор може да зазвони! Или вие може да запалите кибрит, БОООММ! *(Ахмет излегува и ја затвара вратата.)*

Кадир скршен седнува на фотелјата. Звони звоното на вратата, Кадир отвара)

КАДИР: Ти ли си?

ЃУЛ: Очекуваше некого?

КАДИР: Си помислив повторно доаѓа докторот. Никако да си замине.

ЃУЛ: Изгледа тој е човекот што пред малку го видов во лифтот. Беше вознемирен.

КАДИР: Сигурно бил тој.

ЃУЛ: Се удри во мене. „Овој глупак не ќе може да ја заврши работата“ си зборуваше.

КАДИР: Сигурно не бил тој. Ама цепидлака е типов, поголем цепидлака од оној пред три месеци. Го најде ли човекот?

ЃУЛ: Разговарав. Ионака кирациите за еден месец ќе се иселеле.

КАДИР: Добро.

ЃУЛ: Што е добро? Една соба, една дневна, мало местенце. Приземје. Целосен Хаос. „Симни малку“, му реков. „Не може“, рече.

КАДИР: Ако, пак е добро.

ЃУЛ: Бара за една година однапред. Плус депозит за два месеци. Додај уште и селење.

КАДИР: Лошо.

ЃУЛ: А ова е и најдоброто. Ги има такви кои бараат две години однапред, киријата во евра или долари ја бараат. Што ќе правиме? Каде да ги најдеме овие пари? И тоа за неколку дена. Што ќе правиме ако не ги најдеме?

КАДИР: Од докторот добив еден дел. (*ѝ ги подава*) Кога ќе заврши работата ќе го добијам и останатиот дел. Имаме нешто и дома.

ЃУЛ: Ич да не ги брои тие од дома. Не ги покрива едномесечните потреби за во кујната.

КАДИР: (*размислува*) Да продадеме некои работи?

ЃУЛ: Што имаме за продавање?

КАДИР: Ја имаме летната лежалка. Малиот тепих.

ЃУЛ: Колку ќе ни дадат? Не може!

КАДИР: А да побараш од татко ти?

ЃУЛ: Човекот е пензиониран работник.

КАДИР: Можеби има нешто заштедено.

ЃУЛ: Ако имаше ќе бараше ли работа после седумдесеттата година од животот. Немаме од кого да побараме на заем. Па и ако најдеме некој да ни даде на заем како ќе го вратиме долгот? Нам ни требаат пари без камата. Од брат ти Сафет...

КАДИР: Кажи нешто што е возможно, реално. (*замолчуваат. Безнадежни се. Звони телефонот. Ја дига слушалката*) Ало.. Да. Ординацијата на господин Ахмет... Замина за Германија. За една недела ќе се врати. Во ред. (*пишува*) Ќе пренесам. (*го затвара телефонот*).

ЃУЛ: Во секое лошо има некое добро. Не грижи се, исправи се. Секако ќе се најде некое чаре.

КАДИР: Во кујната има сè. Направи чај па да се напиеме. (*Ѓул влегува во кујната, Кадир, натажен седи*).

ЃУЛ: (*влегува, го здогледува својот маж како седи*) Камо да беше доктор. Ќе имавме ли тогаш станбен проблем? Навистина тогаш не ќе ме земеше мене за жена.

- КАДИР: Не се занесувај жити сè.
 ЃУЛ: *(покажувајќи на белиот мантил кој е обесен на закачалката)* Колку ќе ти личеше.
- КАДИР: Остави ја шегата.
 ЃУЛ: Немаше ли да ти личи а? Ај облечи го.
 КАДИР: Остави сега.
 ЃУЛ: Жити мене. *(му го облекува)* Леле, леле, леле,,, Колку само му личи на моето маженце. *(ја облака облеката за сестрата)* Господине доктор имате ли некоја нередба?
- КАДИР: *(му се допаѓа)* Сакам чај.
 ЃУЛ: Веднаш господине доктор. Сакате ли со лимун господине доктор.
 КАДИР: Зар тоа треба да ме прашаш ќерко? Знаеш дека чајот не го пијам без лимун. *(играта што ја играат им се допаѓа. Почнуваат да се смеат. Поттоа враќајќи ѝ се на реалноста замолчуваат. Звони звоното од вратата. Ѓул ја отвара вратата, Влегува Халит, паѓа долу)*
- ЃУЛ: Кадииииир!
 КАДИР: *(трча)* Кој е овој?
 ЃУЛ: Незнам.
 КАДИР: *(со рака проверува)* Жив е. Да го внесеме внатре. *(сопругниците го внесуваат Халит, го носат на креветот за пациенти. Кадир ги откопчува дугмињата од кошулата на човекот. Го наслонува своето уво на срцето од човекот и слуша).*
- КАДИР: Многу полека му чука.
 ЃУЛ: Што да правиме?
 КАДИР: На масата има колонска вода, донеси ја. *(Ѓул трчајќи ја донесува колонската вода. Кадир со колонската вода го мачка човекот по различни места)* Да викнеме некој доктор.
- ЃУЛ: Кај да го најдеме? *(почнува да му ги прегледува џеповите на Халит)*
 КАДИР: Што правиш бе?
 ЃУЛ: Можеби има некој лек што го употребува. *(Ѓул го пронаоѓа лекот. Кадир набрзина го чита упатството и му става едно апче под јазикот на Халит)*
- КАДИР: Си доаѓа при себе.
 ХАЛИТ: Каде сум?
 ЃУЛ: Не зборувајте.
 КАДИР: Смирете се.
 ХАЛИТ: *(сака да стане)* Добар сум.
 КАДИР: Не мрдајте.
 ХАЛИТ: Што ми се случи?
 ЃУЛ: Се онесвестивте влегувајќи.
 ХАЛИТ: Јасно беше.
 КАДИР: Не зборувајте. Затвори го прозорецот. Да не настине. *(Ѓул го затвара прозорецот)*
- ХАЛИТ: Помина. Добро сум. *(Ѓул под главата на човекот поставува перница).* Сакав на внук ми да му купам подарок. Утре полни осум години малиот. *(го здогледува лекот)* Ми го спасивте животот.
- КАДИР: Па што направивме?
 ЃУЛ: Должност ни беше.
 ХАЛИТ: Ви благодарам. Да станам веќе.
 КАДИР: Одморете уште малку.

- ХАЛИТ: Лекот секогаш го носам со мене. Штом осетам дека малку ми се лоши веднаш земам едно.
- КАДИР: Зошто тогаш не си земавте?
- ХАЛИТ: Изгледа ми се стемни пред очи. Си помислив дека премногу се уморив. Во продавниците има страшна гужва. Луѓето навалиле како да се спасиле од сиромаштијата. За воља на вистината овој народ нема памет. Уште ќе зборуваат дека било скапотија. Па зошто тогаш така како споулавени купуваат? Штом ја видов таблата на ординацијата...
- КАДИР: Сте имале среќа.
- ХАЛИТ: Еее, изминува километражата. Ете еден ден вака „Туп“ ќе си заминеме.
- ЃУЛ: Не дај боже.
- КАДИР: Вие не изгледате дека туку така „Туп“ ќе си заминете. Машала како прч сте.
- ХАЛИТ: Каков прч бе синко. *(се исправа)* Еднаш нашиот вол се инаетеше со мене и јас неместо него ја изорав нивата.
- КАДИР: Боже, боже.
- ХАЛИТ: Да станам веќе.
- КАДИР: Во ред ама пополека, внимателно.
- ХАЛИТ: Земи ја мојава визит карта. Може да ти затреба.
- КАДИР: *(смејќи се)* Добро ама јас немам нива.
- ХАЛИТ: *(му се допадна)* Ми се допадна. Земи ја, земи, никогаш не се знае, господ е еден. И ти дај ми ја твојата визит карта. Чекај јас ќе ја земам. *(од масата зема визит карта)* Доктор Ахмет Атак.
- КАДИР: Ама..
- ХАЛИТ: Нема ама. Човекот кој ми го спаси животот не вели ама. Кажи ми колку ти должам?
- КАДИР: Ви се молам каков долг?
- ХАЛИТ: Да не работиш за црвен ксрт?
- ЃУЛ: Аман господине.
- ХАЛИТ: *(од паричникот вади нешто пари и ги оставана масата)* Мала благодарност. Јас сум човек кој ја изора нивата затоа што на волот му се налутив. Не можам да ви се оддолжам за добрината кон мене. Ајде пријатно. Керко покажи ми го патот.
- ЃУЛ: Повелете господине. *(се упатуваат кон вратта)*.
- ХАЛИТ: Ајде, ова е за тебе, земи.
- ЃУЛ: Незнам.
- ХАЛИТ: Земи ги. Ќе си купиш нешто за себе.
- ЃУЛ: Ама.
- ХАЛИТ: Ајдеее!... Не ме лути ха! *(Халит со сила ѝ ги дава парите)*. Муууууу! *(Халит ја отвара вратата излегува и заминува. Ѓул ја затвара вратата, се упатува кон мажот ѝ кој на масата ги брои парите)*.
- ЃУЛ: *(мафтајќи со парите во рака)* Ете ова се вика бакшиш.
- КАДИР: *(збунет ама радосен)* Аман бе.
- ЃУЛ: Помисли дека си доктор.
- КАДИР: А ти сестра... *(почнуваат да се смеат)*.
- ЃУЛ: Господине доктор.
- КАДИР: Не почнувај. *(ја чита визитката)* Халит Акар. Сепа холдинг. Генерален директор.
- ЃУЛ: Аман бе.
- КАДИР: Нашиов вол бил генерален директор.

- ЃУЛ: Се гледаше.
- КАДИР: Да не се зафркнеме.
- ЃУЛ: Што може да се зафркнеме?
- КАДИР: Му ги земавме парите на човекот.
- ЃУЛ: Ние ли му побаравме? Самиот ни даде.
- КАДИР: Ама ние ги земавме.
- ЃУЛ: Не ни дозволи да зборуваме. Каква вина имаме ние?
- КАДИР: Точно. Ние му помогнавме на човекот. Сега штом ќе си оди дома ќе раскаже што му се случи. А ако дојде повторно? Што ќе биде тогаш?
- ЃУЛ: Зошто повторно да дојде?
- КАДИР: “Ми го спасивте животот“ рече.
- ЃУЛ: Тој си има свој личен, свој доктор.
- КАДИР: Грешка. Како прво не доктор туку ветеринар има. Ама тој пак ќе дојде тука. Немој да кажеш дека не сум ти рекол.
- ЃУЛ: Ако дојде нека дојде. Ако видиме дека не бива ќе му ја објасниме состојбата. (*здогледува една ташина покрај вратата*) Лелеее.! Изгледа е на господин Халит.
- КАДИР: Да не има нешто пари внатре?
- ЃУЛ: Дај боже!
- КАДИР: Што значи тоа?
- ЃУЛ: Замисли внатре да има колку за депозитот!
- КАДИР: Не зборувај глупости.
- ЃУЛ: (*погледнува*) Радувај се, нема пари. Можеби има бланко потпишан чек.
- КАДИР: Дај ми го тоа!
- ЃУЛ: (*гледа со исчекување*) Радувај се и тоа го нема. Само една глупава шега.
- КАДИР: Што да правиме со ова?
- ЃУЛ: Што ќе правиме? Гледај го имаме телефонот, ќе се јавиме.
- КАДИР: Можеби се многу битни овие. Може човекот многу да се израдува, и како награда да ни даде многу пари.
- ЃУЛ: Не е толкав вол.
- КАДИР: Никогаш не се знае.
- ЃУЛ: (*ја зема визит картата, врти на телефонот*) Ало. Дали е тоа куќата на господин Халит? Овде е ординацијата на господин доктор Ахмет. Не, не. Не ништо страшно госпоѓо. Сврати тука кај нас и си ја заборави ташната. Пренесете му, тој знае. Во ред госпоѓо. Пријатно. (*го затвара телефонот*).
- КАДИР: Соблечи го тоа од тебе. Да не се повтори пак некоја глупост. (*ги соблакаат мантилите, Кадир го облака молерскиот тулум. Почнува да шета низ цела ординација. Го отвара шифоњерот од ординацијата, гледа*).
- ЃУЛ: Почнуваш ли?
- КАДИР: Секако.
- ЃУЛ: Нели сакаше да се напиеш чај?
- КАДИР: Да почнам. Инаку ќе спобудалам. Што правиме со станот? Горе високо, доле длабоко. (*се качува на скалите што ги остави во салонот. Почнува со четката да замавнува како му дојде*).
- ЃУЛ: Застани. Ќе го пробупчиш зидот. Што ти е, изгледа лутината ја покажуваш на зидот. (*звони влезното звонче. Ѓул ја отвара вратата. Влегува Халит*) Ааааа?
- КАДИР: Господине Халит!

- ХАЛИТ: *(извесно време гледа)* Вие! Така ли? *(се насмејува)* Браво! Браво! Ете! Ако секој размислува како вас оваа држава ќе напредува. Сам свој мајстор. Својот авион направи го сам. Молерисувај го сам своето работно место. Браво господине доктор. Браво! Сега повеќе ве засакав. Не, не, нема од што да се срамите. Ова е за пофалба. Ова на секој ќе го кажам. Еден доктор од една страна додека е зафатен со пациентите, од друга страна кога е слободен си ја кречи ординацијата. Се нашол некој, измислил, се создала поговорка. На пример, велат кројачот не го шие тоа што му се отпарало. Колку погрешна поговорка. Ете доказ. Докторот си ја кречи ординацијата. И кројачот треба да си го сошије отпараното. Ако не го сошије ќе биде срамота. Јас заборавав зошто дојдов тука.
- ЃУЛ: *(ја подава ташната)* Ова сте го заборавиле.
- КАДИР: Телефониравме дома кај вас за да информираме.
- ХАЛИТ: *(ја зема ташната)* Ти благодарам ќерко. Повеќе да не ве задржувам. Со лесно нека ви е. *(Халит се упатува кон вратата. Ѓул ја отвара вратата. Халит уште неизлезен низ вратата, влегува еден сообраќаен полицаец при држувајќи една жена, Нуртен, влегува внатре).*
- ПОЛИЦАЕЦ: Тргај се!.... Тргај се!...
- ХАЛИТ: Со помин нека е.
- ПОЛИЦАЕЦ: Каде да ја легнам женичкава?
- ЃУЛ: *(ја покажува фотељата)* Спуштете ја тука.
- ПОЛИЦАЕЦ: *(ја спушта Нуртен, жената е во несвест)* Господине доктор?
- ХАЛИТ: Не сум јас.
- ПОЛИЦЕЦ: Каде е?
- ХАЛИТ: *(со очи покажува кон Кадир)* Не го препознавте ли господине службеник? Гледате пријателе. Кај нас имаме навика луѓето да ги цениме по облеката. Еве го нашиот доктор.
- ПОЛИЦАЕЦ: Се извинувам. Видов дека имате на себе молерски тулум...
- ХАЛИТ: Си помисливте дека е молер нели? Не, тој е еден мајстор доктор. Има знаење и да си ја искречи ординацијата. Да ве прашам господине службеник, дали и вие си го кречите работното место?
- ПОЛИЦАЕЦ: Не господине. Затоа што нашето работно место е автомобил од домашно производство .
- КАДИР: Што и е на оваа госпоѓа?
- ПОЛИЦАЕЦ: Падна од комбе.
- КАДИР: Најверојатно е онесвестена.
- ХАЛИТ: Дај боже да нема некое внатрешно крварење.
- ПОЛИЦАЕЦ: Не, падна на глава. Но сепак не се знае ништо.
- ХАЛИТ: Вие немој да се грижите господине службеник. Сè што треба ќе направи нашиот доктор. Каде сте на служба?
- ПОЛИЦАЕЦ: Во овој реон сум на служба. Пред два дена почнав со службата во овој реон. Кога видов дека падна, ја земав и дојдов тука. *(во меѓувреме Ѓул му го облека мантилот на Кадир. И самата се облака).*
- ХАЛИТ: Пациентот е веќе во сигурни раце. А вие не останувајте далеку од вашата работа. И јас ќе излезам заедно со вас.
- ПОЛИЦАЕЦ: Ако немате потреба од нас можеме ли да си одиме господине доктор?
- КАДИР: Ова...Може.

ПОЛИЦАЕЦ: Останете со здравје.

ХАЛИТ: *(тивно)* Муууууу!

ЃУЛ: Пријатно.

КАДИР: Пријатно.

ХАЛИТ: *(излегувајќи на полицаецот)* Го гледаш ли докторов господине службеник... Фантастичен доктор е. Ако по некоја случајност не дојдов тука, сега одамна ќе бев на другата страна.
(Халит и полицаецот излегуваат Ѓул ја затвара вратата).

КАДИР: Сега што ќе правиме?

ЃУЛ: Ќе ја освестиме. *(ја подава колоњската)* Не за тебе, за неа... Не мене, неа.

КАДИР: Разбравме, разбравме. Од возбуда не знам што правам...
(Кадир колонската ја става под носот на жената. Почнува да ја масира по разни места).

ЃУЛ: *(љубоморна)* Прибери се. Што ѝ правиш на жената?

КАДИР: Ја освестувам.

ЃУЛ: Така ли се освестува?

КАДИР: Е ајде ти, освести ја како што си знаеш!
(Ѓул се обидува да ја освести жената)

ЃУЛ: Се освестува.

НУРТЕН: Каде сум?

КАДИР: Тука сте.

НУРТЕН: Каде е тоа тука?

КАДИР: Ова е ординација.

НУРТЕН: Вие која сте?

ЃУЛ: Јас сум сестра.

НУРТЕН: Чива секретарка *(сестра)*?

КАДИР: Моја.

ХУРТЕН: Вие кој сте?

ЃУЛ: Доктор.

НУРТЕН: Доктор?

ЃУЛ: Зарем не ви личи?

НУРТЕН: Госпoде боже. Каква работа имам јас овде?

КАДИР: Сте доживеале една несреќа.

НУРТЕН: Како ме донесовте овде?

ЃУЛ: Ние не ве донесовме.

НУРТЕН: Кој ме донесе?

КАДИР: Сообраќаен полицаец.

НУРТЕН: Сообраќаен полицаец? Госпoде боже!

КАДИР: Сте се онесветиле. Полицаецот ве земал во прегратка и ве донесе овде.

НУРТЕН: Добро каде е тој?

КАДИР: Ве остави и си замина на должност. Смирете се. Смирете се.

НУРТЕН: Сега се сетив! Бев во едно комбе. Беше преполно. Бев на задното седиште тукму до вратата. Човекот до мене го вадеше паричникот... одеднаш летнав надвор.

ЃУЛ: Со лесно нека е.

КАДИР: Ех мајката!

НУРТЕН: Многу ме боли коленото. Не дај боже да е скршено.

КАДИР: Ако е скршено не ќе можете да стоите.

НУРТЕН: Едвај се воздржувам да не заплачам.

- КАДИР: *(со раката проверува)* Помодрело.
- НУРТЕН: Да не добијам тетанус господине доктор?
- КАДИР: Ако се прободете со 'рѓосан клинец тогаш може да добиете тетанус. Од внатре донесете хидроген и малку памук... Госпоѓа Ѓул вам ви велам. *(Ѓул ги донесува работите и остро му ги подава)* и памук побарав.
- ЃУЛ: Слеп ли си?
- КАДИР: *(тивко)* Зошто се лутиш?
- ЃУЛ: Тргни ја раката од нејзината нога.
- КАДИР: Не сум приметил. *(накапува хидроген на памукот)* Сега стегнете ги малку забите.
- НУРТЕН: *(малку се преправа)* Могу боли! АХХ! ОХХ!
- КАДИР: Ама за да не се инфицирате. Ќе помине. Госпоѓа Ѓул донесете го завојот, ќе ве молам. Како се викате Госпоѓице?
- НУРТЕН: *(приближувајќи се кон Кадир)* Нуртен.
- КАДИР: *(проголтува голтка, д'ткајќи)* Нуртен. Имате многу убаво име. Сега јас ќе ве...
- ЃУЛ: *(со завојот во раката, нервозна)* Да, вие сега прејдете внатре господине доктор! Јас ќе ѝ ги завиткам раните на госпоѓата.
- НУРТЕН: Господине доктор! Вие завиткајте ме.
- КАДИР: Гледате Г-ѓо Ѓул.
- ЃУЛ: *(неприметно го иттипува Кадир)* Не се замарајте господине доктор! *(Кадир иако неволно влегува во другата просторија)*
- НУРТЕН: Ахх, што убави очи беа тоа.
- ЃУЛ: За што тоа зборувате?
- НУРТЕН: На прстот има ли прстен? Ваквите, да ги грабнеш и да бегаш, а?
- ЃУЛ: За кого тоа зборувате вие?
- НУРТЕН: Како за кого, за докторот.
- ЃУЛ: За овој доктор?
- НУРТЕН: А има ли некој друг доктор?
(Ѓул ѝ ја стега ногата на Нуртен)
- НУРТЕН: Аххх. Му ги видовте ли трепките? Како да му се збрцуваат во срцето на човека.
- ЃУЛ: *(повторно ја стега)* Не душо. Воопшто не приметувам.
- НУРТЕН: Ааааххх! Се разбира дека не приметувате. Гледајќи го секој ден сте отрпнале. Секогаш така бива.
- ЃУЛ: *(стега)* Така ли?
- НУРТЕН: Ааааххх! Не рекле за цабе убавите крушки свињите ги јадат. Господ знае колку е грда жена му. Аааххх! Со мојава убавина се запустив со еден никаков. Ми упропасти 15 години. После ме остави, си замина. Да беше ваков како докторот немаше да ме боли душава. Ахх! И да си заминеше тоа што ќе го проживеев ќе ми останеше кар. Ааааххх!
- ЃУЛ: Ајде станете веќе! Ве преврзавме, и не останувајте тука без потреба. Ајде, ајде не се замајувајте!
- НУРТЕН: Викнете го господинот доктор.
- ЃУЛ: Што ќе ви е докторот? На грб ли ќе го ставите?
- НУРТЕН: *(сама за себе)* Што невоспитна жена била оваа. Ќе му се заблагодарам!
- ЃУЛ: Јас ќе му кажам.
- НУРТЕН: Не може вие да му кажете. Ќе си го платам долгот.

- ЃУЛ: Дајте ми мене.
 НУРТЕН: Не, нему ќе му дадам.
 ЃУЛ: Не може нему да му дадеш!
 НУРТЕН: Ќе му дадам.
 ЃУЛ: Немој да се инаетиш! Ајде оди си од тука. Ќе му дадела на докторот!
 НУРТЕН: Господине доктоооор!
 (додека тие се туркаат влегува Кадир)
 КАДИР: Што се случува тука?
 НУРТЕН: Не ми дозволува да се видам со вас!
 КАДИР: Што значи ова?
 ЃУЛ: Не трепките на докторот биле многу убави. Во срцете се забодувале. Не ваков маж да би имала.
 НУРТЕН: (кон Кадир) Каде ја најдовте оваа жена? Ги вознемирува пациентите. Сменете ја оваа.
 ЃУЛ: Види уште и зборува. Реков излези!
 КАДИР: Ве молам госпоѓа Ѓул.
 ЃУЛ: Од едно уво до друго уво ти се расчепи устата.
 КАДИР: Се умилкувам за да не останеме на улица. А ти си запнала.
 ЃУЛ: Знам јас зошто ти се умилкуваш.
 КАДИР: Не греши душа.
 НУРТЕН: (ги гледа без да разбере зошто се караат) Господине доктор јас многу ви благодарам.
 КАДИР: Нема за што госпоѓице Нуртен.
 ЃУЛ: И името веднаш си го запамтил. Да не бев јас тука господ знае што ќе се случуваше на овие столици!
 НУРТЕН: Колку ви должам господине доктор?
 КАДИР: Ви се молам.
 ЃУЛ: Уште и пари нема да ѝ земеш така ли?
 НУРТЕН: (го вади новчаникот) Просјачка ли е што ли е? Доволно ли е господине доктор?
 КАДИР: Дури и отповеќе.
 ЃУЛ: За завршената работа малку е. Дајте го и останатото!
 НУРТЕН: Со пари ли ме заплашуваш? Еве земи пари! Останете со здравје господине доктор. (полека доаѓа до увото на Кадир) Оваа веднаш исфрлете ја господине доктор. Ако мислите за арно на вашата работа исфрлете ја.
 КАДИР: (тивко) Може, Довидување, (Нуртен заминува, Кадир ја зтвара вратата) Абе ти манијак ли си? Сакаш да имаме проблеми?
 ЃУЛ: Уште малку ќе ја онадеше жената, безсрамник!
 КАДИР: Преку глава ми е од оваа твоја љубомора. Не можам повеќе. И работата не можам на раат да си ја работам. И кога работам ти како божемски ќе чистиш, не чистиш, ми дишиш на врат.
 ЃУЛ: Не ли сум во право? Пред мои очи и се умилкуваш на жената. А ако ме нема?!
 КАДИР: Проверував дали има некоја скршеница.
 ЃУЛ: Ти тоа на друг кажувај му го. Што значи тоа со раката да поминуваш по надколеницата, по бутините?
 КАДИР: Ова колено ли е или друго место?
 ЃУЛ: Да не бев јас, ти и таму ќе продолжеше.
 КАДИР: Ти не свакаш дека лупаш глупости? Ти личи ли сето ова тебе? Јас овде

заради среќата на децата од калап во калап влегувам, а ти со твоите глупости јади ми ја душата. Го заслужувам ли јас тоа?

(Кадир молчи, оди до аголот седнува)

ЃУЛ: *(по извасно време му се доближува)* Што да правам? Не е до мене. Љубоморна сум ете.... *(одеднаш)* на ден 10 пациенти да прегледаш, ќе можеме да го изнајиме станот. *(ги клати парите во раката)* Нели е така?

КАДИР: Ти сосема забегаш.

ЃУЛ: И така имаме ординација. Богами и те бива.

КАДИР: Ај не си прави бајрам со умот. Докторството е професија.

ЃУЛ: Штом господинот Халит ти поверува...

КАДИР: Ама тој е вол.

ЃУЛ: А оваа е крава. Повеќето од луѓето се такви. Плус тебе те бива. Или пак не сакаш да го изнајиме станот?

КАДИР : Не се глупирај! Треба и рецепти да пишуваме.

ЃУЛ: *(од фиоката од масата вади празни рецепти)* Ќе напишеш неколку безопасни лекови. На пример аспирин. И без тоа ракописот ти е за никаде, нечитлив, токму како за рецепти.

КАДИР: А кој ќе кречи?

ЃУЛ: Ние ќе кречиме.

КАДИР: Кога?

ЃУЛ: Навечер.

(се слуша звончето на вратата)

ЃУЛ: *(трчајќи кон вратата)* Еве некој пациент.

КАДИР: *(обидувајќи се да се преслече)* Чекај! *(влегува внатре)*

(Ѓул ја отвара вратата, влегува Тургут)

ТУРГУТ: Добар дееен.

ЃУЛ: Господине Тургут!

ТУРГУТ: Не сте почнале со кречењето. Зошто си го облекла овој мантил? *(увидувајќи дека ѝ е незгодно)* За да не ти се извалка облеката си го облекла. Ама сестрата ако разбере ќе е налути.

ЃУЛ: Ќе го слечам.

ТУРГУТ: Каде е мајстор Кадир?

ЃУЛ: Ќе го викнам. *(ја протнува главата навнатре)* Дојде господин Тургут.

КАДИР: *(доаѓа до него, го извадил мантилот)* Добро дојдовте господине доктор.

ТУРГУТ: Добро ве најдов мајстор Кадир.

КАДИР: Само што ќе започневме, господине Тургут.

ЃУЛ: Чајот е готов.

ТУРГУТ: Паааа да се напиеме. *(Ѓул влегува во кујната, Тургут и Кадир седнуваат)* Ахмет е голем цепидлака мајстор Кадир.

КАДИР: Го сретнав.

ТУРГУТ: Немој да ме посрамотиш.

КАДИР: Не грижете се.

ТУРГУТ: Си го добил авансот.

КАДИР: Го добив.

ТУРГУТ: Останатото, кога ќе ја звршиш рабитата, ќе го добиеш од мене.

КАДИР: Благодарам господине доктор.

ТУРГУТ: Што бидна со станот?

КАДИР: Најдовме.

(доаѓа Ѓул, ги носи чаевите)

- ТУРГУТ: Благодарам ќерко. Се преселивте ли?
- КАДИР: Ни недостасуваат малку пари господине доктор. Штом ќе ги собереме ќе се преселиме.
- ТУРГУТ: Господ нека ви на помош. Тешко е без дом. Уште потешко да си кирација. Отвори некој дуќан мајстор Кадир.
- КАДИР: Каков дуќан господине доктор?!
- ТУРГУТ: Дуќан за бои и лакови, златен. Бои, тапети, шајки...
- КАДИР: Лесно ли е господине доктор? Таквите работи бараат капитал.
- ТУРГУТ: Ќе почнеш така со малку нешто, потоа ќе го зголемуваш.
- КАДИР: Ех, да беше е така лесно... Многу е тешко господине доктор. Да имавме нешто во готовина можеби ќе можеше. Ама...
- ТУРГУТ: Да си жива и здрава ќерко, чајот ти е многу убав.
- ЃУЛ: Ќе се напиете уште еден?
- ТУРГУТ: Многу ти благодарам Ќерко. Јас да си одам веќе. Повторно ќе ве посетам за некое време. Аман, ова вам ви е на аманет, мајсторе.
- КАДИР: Ви не се грижете господине доктор. Ќе направим колку што можеме најдобро.
- ТУРГУТ: Со лесно нека ви е.
- КАДИР: Благодарам господине доктор.
- ЃУЛ: Пријатно. *(штом ќе излезе Тургут, Ѓул ја затвара вратата. Одлучно)* облечи го тој мантил господине доктор.
- КАДИР: Луда ли си?!
- ЃУЛ: Него тупи, облакај!
- КАДИР: Сакаш во затвор да ме пикнеш? Тргни го тоа од тука! Ќе сум бил доктор? Барем и операции да правам! Ако ме откријат што ќе правиме? Како ќе ја исправиме работата?
- ЃУЛ: Нема ништо да биде, кој пациент го прашува докторот за диплома?
- КАДИР: Остави ги ти тие приказни, туку размислувај како ќе ги покриеме досегашните случувања! А ако господинот Халит дојде тука после една недела? Знаеш дека ние тука нема да бидеме.
- ЃУЛ: Ќе не бара, ќе пуштиме абер дека сме си заминале од тука.
- КАДИР: На кого ќе кажеш?
- ЃУЛ: На волот.
- КАДИР: А што правиме со надворешната табла? Тој знае дека моето име е Ахмет Атак.
- ЃУЛ: Ја тераш работата во безизлезност. Ќе останеме на улица.
- КАДИР: Подобро одколку во затвор! Имаш ли нешто да ми кажеш?
- ЃУЛ: Имам. Десет години работиш со кречење. Ако од секаде каде што кречеше донесеше по една кутија боја, денес ќе имавме некое станче над главата.
- КАДИР: Јас не сум крадец! До денес живееш чесно. Не можеш да ми го зацрпиш животот!
- ЃУЛ: Светлиот живот кој си го создаваш, додека дома до полноќ читаш книги? Нема да се зачувам ако дојде време во шатор да се вселиме!
(Ѓул, прво се прави како да плаче. Потоа нервозно се движи, го зема клучот од вратата и заминува)
- КАДИР: *(од тресокоот на врата разбира дека Ѓул заминала. Ја отвара вратата)*
Ѓууууууул! Ѓууууууул! Ги земала и клучевите! Господ да те казни!
(нервозно почнува да кречи).

II

Втор ден

(Следното утро. Кречењето во салонот завршило. Кадир стие на канабето. Влегува Ѓул. Во рацете има пакет и го носи во кујната. Го вклучува шпоретот. Преоѓа во салонот. Извесно време го гледа мажот ѝ. Тивко ја средува собата. Ги собира новините покрај зидот, го брише подот. Оди во кујната. Се враќа носејќи тepsија. Извесно време го гледа мажот ѝ)

- ЃУЛ: Кадииииир! Стани Кадир. Ајдееее!
- КАДИР: *(Исплашен станува)* Што е? Што се случува?
- ЃУЛ: Ништо не се случува.
- КАДИР : Ти ли си?
- ЃУЛ: Зошто се исплаши?
- КАДИР: Не бркаа од дома. Мајка ми заедно со децата легнала под булдожерот, се опираше. А ти, си се качила на кров и викаше де ќе се запалиш.
- ЃУЛ: Со булдожер не ги бркаат кирациите од дома.
- КАДИР: Во сонот нема логични работи.
- ЃУЛ: Зошто не дојде сношти?
- КАДИР: Се занесов во работата. Кога приметив сум ја завршил работата во салонот. Бидејќи беше доцна тука се свиткав.
- ЃУЛ: Ако не си наспан поспиј уште малку.
- КАДИР: Колку е саатот?
- ЃУЛ: Скоро дванаесет.
- КАДИР: Леле мајко!
- ЃУЛ: Види ти донесов нешто. Набргу и чајот ќе биде готов.
- КАДИР: Да си го измијам лицето. *(станува, оди во купатилото)*
(Ѓул продолжува да средува наоколу. Кадир влегува, Ѓул оди во кујната, се враќа со две чаши чај)
- ЃУЛ: Сношти воопшто не можев да заспијам.
- КАДИР: *(земајќи го чајот што му го подава жена му)* Да не стоеше на покривот со канта бензин?
- ЃУЛ: Не се шегувај со мене. Свесна сум дека ти погрешив.
- КАДИР: Ма немој.
- ЃУЛ: Само една вечер што не беше до мене ми дојде паметот на место.
- КАДИР: Ете така!
- ЃУЛ: Се извинувам што од тебе барав невозможни работи, Кадир.
- КАДИР: Не се прифаќа вашето извинување госпоѓо.
- ЃУЛ: Ти беше во право. Знам дека не е за простување.
- КАДИР: Јас спротивно мислам.
- ЃУЛ: Не разбирам.
- КАДИР: Имаше право. Како мајка беше принудена да мислиш за децата, за домот. Всушност ти треба мене да ми простиш.
- ЃУЛ: Што зборуваш ти Кадир?
- КАДИР: Само затоа што бев исплашен ти се спротивставив. А ти бидејќи го мислеше семејството се бореше.
- ЃУЛ: Значи не ми се лутиш?
- КАДИР: Барам прошка од тебе затоа што без потреба се налутив.

- ЃУЛ: Значи и по цена да попаднеш во затвор, така ли?
КАДИР: Ако треба таткото за децата и во затвор ќе оди. Ако треба и доктор ќе биде. Погледни ги парите што ги заработивме само во еден ден. Донеси ми го мантилот.
- ЃУЛ: Не!
КАДИР: Реков донеси го! Пред нас се пет работни денови.
ЃУЛ: Ти не можеш да бидеш доктор.
КАДИР: Дали можам или не можам сега ќе видиш. Гимназиски матурант сум. Читам весници, книги. Помалку се разбираам во човечката психологија. Крени ја таа тепсија од тука.
- ЃУЛ: Ама.
КАДИР: Брзо! Не стој! Кој знае можеби баш сега некој пациент со лифтот се качува наваму. Ајде тргни ја таа тепсија од тука.
(Ѓул збунета ја изнесува тепсијата. Се враќа)
- ЃУЛ: Уште еден чај.
КАДИР: Остави го сега тој чај. Облечи го мантилот. Спреми се. Треба да се средиш како моја сестра. *(Ѓул е збунета. Ги облакаат мантилите. Звони звончето на вратата)* Прибери се! Не се возбудувај! Отвори ја вратата.
- ЃУЛ: *(ја отвара вратата)* Повелете.
МУСТАФА: *(Вознемирено влегува внатре, ја затвара вратата)* Јас...
ЃУЛ: Повелете?
МУСТАФА: Каде е? Господинот доктор? Сакам да се видам со него.
ЃУЛ: Само момент. Вие повелете тука. *(Го внесува во салонот)* Ве молам седнете.
- КАДИР: *(од внатре вика)* Кој дојде?
ЃУЛ: Еден пациент.
КАДИР: Внесете го во салонот.
ЃУЛ: Го внесов господине доктор.
МУСТАФА: Жити господ, дајте една чаша вода.
ЃУЛ: Ако сакате да ви дадам чај.
МУСТАФА: Вода, вода. *(Ѓул влегува во собата. Мустафа плашејќи се, се приближува кон прозорецот. Трудејќи се да не го видат гледа нанадвор, уплашен)* Леле!
- ЃУЛ: *(на Кадир)* Сакаше вода, нека се напие и нека си оди.
КАДИР: Зошто да си оди? Ќе го прегледам. Ќе му ги земам паричките. Ќе си го изнајмиме станчето.
ЃУЛ: Се плашам Кадир. Човекот е нешто чуден... Како да се плаши од некого. Нешто како луд да е.
КАДИР: Можеби бега од Ангелот на смртта. Аман што убаво! Многу добро! Оди дај му вода. После внеси го внатре. Не се влечкај!
ЃУЛ: *(Ѓул му носи една чаша со вода на Мустафа)*
- МУСТАФА: *(ја зема чашата и ја пие водата)* Господ да те благослови.
ЃУЛ: Вас ве чека.
(Прво Мустафа на Ѓул, влегуваат кај Кадир)
- КАДИР: Повелете господине. Добро дојдовте.
МУСТАФА: Добро ве најдовме.
КАДИР: Седнете, како ви е името?
МУСТАФА: Името ли? Мустафа.
КАДИР: Господине Мустафа на што се жалите?

МУСТАФА: На што се жалам?
КАДИР: Да. Значи зошто дојдовте тука?
МУСТАФА: Зошто дојдов тука?
КАДИР: Ве молам бидете опуштени. Во сигурни раце сте.
МУСТАФА: Дај боже.
КАДИР: Изгледа се плашите. Ама нема зошто да се плашите. Бидете спокојни. Ете вака наслонете се нанзад. Да. Сега кажете си ја маката.
МУСТАФА: А ако дојде некој?
КАДИР: Кој би можел да дојде?
МУСТАФА: Ако низ вратата некој влезе?
КАДИР: Ако влезе ка си го чека редот.
МУСТАФА: Ќе чека? А ако влезе тука?
КАДИР: Не може тука да влезе. Сестрата ќе го спречи. Колку што разбрав, сакате насамо со мене да се видите. Така ли?
МУСТАФА: Да. Не примајте никој друг со мене. Никој да не знае дека сум кај вас господине доктор.
КАДИР: *(не може да свати но сепак ја отвара вратата и на Ѓул ѝ вели)* Госпоѓа Ѓул никого да не примате.
ЃУЛ: Како што ќе речете господине доктор.
КАДИР: *(ја зтвара вратата)* Ве молам кажете. Ако ви е попријатно можеме да зборуваме за сè и сешто. Да зборуваме ли?
МУСТАФА: Да зборуваме.
КАДИР: Каде живеете во Истанбул?
МУСТАФА: На Таксим. Во хотел.
КАДИР: Како дојдовте тука?
МУСТАФА: Со авион.
КАДИР: Со авион?
МУСТАФА: По сувоземен пат предолго трае. А со авион брзо се стасува.
КАДИР: Сега, вие од Таксим до Османбеј, со авион дојдовте?
МУСТАФА: Со такси дојдов. Има ли авион до овде? Од каде полетува?
КАДИР: *(Како да прави виц)* Сè уште не почнаа редовните линии. *(Сериозно)* Господине Мустафа од каде до каде дојдовте со авион?
МУСТАФА: Од Измир до Истанбул дојдов.
КАДИР: Сега работава се менува. Вие сте од Измир?
МУСТАФА: Од Анталија сум.
КАДИР: Што правевте во Измир?
МУСТАФА: Зошто ме распрашувате господине доктор?
КАДИР: За да се опуштите. Се опуштате нели?
МУСТАФА: Не се опуштам.
КАДИР: Штом е така уште малку да позборуваме за да се опуштите. Може ли?
МУСТАФА: Ако тоа ме опушта да зборуваме.
КАДИР: Ќе ве опушти.
МУСТАФА: Вакви работи не ме прашувајте. Инаку нема да се опуштам.
КАДИР: Добро. зошто дојдовте во ординацијава?
МУСТАФА: Пронајдете што ми е. Затоа дојдов кај вас. Каква болест имам јас? Срцето ми е здраво. Срцето ми е како срце на животно. Петнаесетте спрата во хотелот ги искачувам за пет минути. Како коза. Штом е така што ми фали? Тоа најдете го. Што имам јас? Имам запушување. Имам жуљ. Имам температура. Штом е така што имам јас? Во Измир отидов кај тројца доктори. Во Анталија не остана доктор кај кого не отидов. Или

- пак знаат ама не ми кажуват?
- КАДИР: По препорака ли дојдовте тука?
- МУСТАФА: Никого не сум прашал. Штом ја видов вашата реклама се одлучив. Во име господово кажете ми, што имам? Прегледајте ме.
- КАДИР: Легнете. Да видиме.
- МУСТАФА: Не, не ме легнувајте. Имам закречување, нема да можам да станам. Имам болки. Прегледајте ме пред прозорецот на нозе, стоечки.
- КАДИР: *(Зачуден)* Кој прозорецот?
- МУСТАФА: Прозорецот кон улицата, за да има светлина, на светло да ме прегледате.
- КАДИР: *(одат пред прозорецот во салонот. Кадир и дава знак на Ѓул да влезе внатре. Ѓул збунета влегува внатре)*
- КАДИР: *(го тупка со раце)* Имате ли болка тука?
- МУСТАФА: *(неприметно гледа нанадвор)* Немам.
- КАДИР: Добро, сега?
- МУСТАФА: И таму немам. Боже, боже, каде ли отиде?
- КАДИР: Добро каде? Покажете сами.
- МУСТАФА: Можеби е горе. Колку спратови има над вас? Протни ја главата и погледни.
- КАДИР: Каде да погледнам?
- МУСТАФА: Како тоа каде да погледнеш? Погледни во небото.
- КАДИР: *(гледајќи нанадвор)* Боже, боже.
- МУСТАФА: Што виде?
- КАДИР: Има сонце.
- МУСТАФА: Само ли е?
- КАДИР: Не, со месечината си зборуваат. Ти со мене се шегуваш?
- МУСТАФА: Молчи не зборувај, не си дете докторе. Ова е прашње на живот или смрт.
- КАДИР: Абе како тоа?
- МУСТАФА: Има ли пиштол?
- КАДИР: Од каде кај мене пиштол?
- МУСТАФА: Не кај тебе! Горе дали има пиштол?
- КАДИР: Не разбирам.
- МУСТАФА: Секако дека човекот има пиштол. И придушувач има. Ако јас од овде погледнам тој со придушивачот ќе ме убие. Тоа ќе ме снајде! Сега ме разбра ли докторе? Може ли да телефонирам?
- КАДИР: Повелете на бирото е.
- МУСТАФА: *(оди кај бирото)* Приватно е. *(штом Кадир излегува и ја затвара вратата, Мустафа, почнува да бира на телефонот)*
- ЃУЛ: Кадир се плашам.
- КАДИР: Да чуден е човеков. Сепак не се плаши. Јас сум покрај тебе. Претпоставувам дека човекот е голем парајлија. Молчи.
- ЖЕНСКИ ГЛАС: *(од телефонска скретарка)* Оставате порака после звучниот сигнал. Во најкраток можен период ќе ве побараме. *(звучен сигнал)*.
- МУСТАФА: Ќе ме убиеја. Се спасив од нивните раце и се сокрив во една ординација. Се наоѓаат пред зградата. Тука сум заглавен. Повторно ќе те побарам. *(го затвара телефонот, ја отвара вратата)* Господине доктор!
- КАДИР: Зборувавате ли?
- МУСТАФА: Да. Што ми е?
- КАДИР: Не може вака, влезете внатре. *(влегуваат заедно во ординацијата)* Седнете. Правилно одговарајте не моите прашања за да ја лоцираме

- вашата болест. Во ред?
- МУСТАФА: Во ред. Госпоѓата нека излезе надвор. Може ќе има некои посебни состојби.
- КАДИР: Госпоѓа Ѓул вие излезете. (*Ѓул неволно излегува*) Видете однапред да ви кажам дека кога вака посебно се остварува прегледот тогаш тоа чини повеќе.
- МУСТАФА: Не е важно.
- КАДИР: Не сакам после да приговарате.
- МУСТАФА: Зошто да приговарам? Имам пари. Колку што ќе речете толку ќе ви платам. Доволно е да ми ја најдете болеста. (*од џебот вади еден сноп книжни пари, ги погледнува и му ги подава*) Земате ги како аванс. Земете, земете ги. Ова е само аванс.
(*Кадир ги зема парите збунет, се упатува нанадвор*)
- МУСТАФА: Каде одиш докторе?
- КАДИР: Ова... На Госпоѓа Ѓул да ѝ ги дадам. Вие за тоа време соблечете ги палтото и Кошулата. (*излегува*)
(*Кадир, Оди до кај Ѓул со парите в раце. И таа е збунета. Кадир давајќи ѝ знак да молчи, ѝ го подава парите. Ѓул израдувана и збунета ги зема парите и ги пребројува. Се прегрнуваат и молчејќи си подрипнуваат од среќа. Тоа трае извесно време без да зборуваат. Кадир повторно влегува внатре, Ѓул ги крева рацете кон небото и чита молитва*)
- КАДИР: Дали сте спремни?
- МУСТАФА: Спремен сум докторе. Сè што имав сите пари ви ги дадов. (*вади еден свиток на чекови и го покажува*) Види, го гледаш ова. Колку што сакаш можам да ти дадам пари. Доволно е само тука да ме задржиш.
- КАДИР: Како да те задржам? Не разбирам.
- МУСТАФА: Денес, утре, задутре, колку што сакаш да останам тука. Само да ми ја најдеш мојата болест. Воопшто да не излегувам надвор. Како и да е на крај ќе ја пронајдеш. Ако ја пронајдеш мојата маќа ќе ти дадам многу пари. ќе ти купам сè што сакаш. И навечер тука ќе си останам. Ќе си легнам на ова креветче. Не сакам леб, не сакам вода. Три дена, пет дена една недела, не ми пречи. Ќе останам. Само да... Парите што би ги дал за хотел тебе ќе ти ги дадам.
- КАДИР: Колку пари даваш за хотелот?
- МУСТАФА: Двесте долари давам. Од Вечер. Ако останам десет вечери две илјади долари ќе ме чини. Зошто да ги дадам таму на едикојси? Тие две илјади долари тебе да ти ги дадам лошо ли ќе биде? Види и без тоа си кречиш. Тоа ќе ти помогне за трошоците.
- КАДИР: Работаат се промени. (*си прави пресметки*)
- МУСТАФА: Докторе, Остава ги пресметките. За секоја вечер ќе ти дадам по двесте долари. Дозволи ми тука да преспивам. (*повторно го покажува свитокот со чекови*) Погледни. Ќе напишам и ќе повлечеме пари. Ќе напишам на твое име дури и сестрата ќе може да ги подигне.
- КАДИР: Вакво нешто досега не сум доживеал. Не е возможно.
- МУСТАФА: Можно е, можно е. Овде ќе си легнам докторе. Се колнам глас нема да ми се слушне.
- КАДИР: Ами кога ќе ми дојдат други пациенти не би сакал да те видат како лежиш тука.
- МУСТАФА: Ќе се сокријам. Никој нема да ме види.
- КАДИР: Никој нема да те види така ли?

- МУСТАФА: Ќе направам сè што ќе ми кажете.
- КАДИР: Дозволете ми малку. Сакам да размислам.
- МУСТАФА: Размислете господине доктор. Лошо ли ќе биде? Не отфрлајте толку пари докторе. Плус тоа во оваа работа има добродетелство. Ќе направите добро дело ќе го спасите животот на еден човек. Ќе му ја пронајдеш болеста.
- КАДИР: А ако не ја пронајдам?
- МУСТАФА: „Да си ми жив и здрав“ ќе речам и ќе си заминам.
- КАДИР: Без да ги земеш парите назад?
- МУСТАФА: Без да ги земам. Во хотел ги враќаат ли па ти да ги враќаш?
- КАДИР: (*Излегува, ја затвара врата*)
- ЃУЛ: Сè слушнав. Во оваа работа има некоја друга работа Кадир.
- КАДИР: Навистина и мене ми е чудно. Ама. Ќе прифатиме сè. Што ќе му кажеме. Зошто да не се обидеме?
- ЃУЛ: Колку пари даде?
- КАДИР: Имаме пари за селидбата. Замисли уште колку пари ќе добиеме. Ќе ни завршат проблемите.
- ЃУЛ: Господинот Тургут може секој миг да дојде.
- КАДИР: Ќе го сокриеме во гардероберот. Ако остане пет ноќи ќе имаме многу пари. Замисли илјада долари.
- ЃУЛ: А навечер?
- КАДИР: Јас ќе останам со него. Ти ќе си одиш дома, утрентата наутро ќе си дојдеш.
- ЃУЛ: А кречењето?
- КАДИР: Ќе го направам. Некако ќе успеам, ќе направам. Да не се премисли, да одам да зборувам со него.
- ЃУЛ: Многу се плашам Кадир.
- КАДИР: Не плаши се! Верувај ми! Како рекле кога човек ќе се најде во тесно тогаш почнува да дејствува. Ете дејствувам (*влегува внатре*) Види. Да почнеме од почеток за сè да зборуваме. Ќе останеш тука пет дена. За возврат ќе платиш со долари. Во ред?
- МУСТАФА: Во ред.
- КАДИР: Во салонот воопшто нема да влегуваш. Ќе си седиш во собава за цело време.
- МУСТАФА: Ниту во клозет ли нема да одам?
- КАДИР: Ќе одиш. Ама со најава. Нема така оп троп. Може да има други пациенти, нема појавување пред нив.
- МУСТАФА: Ако некој праша за мене ниту на нив нема да има се појавувам господине доктор.
- КАДИР: Ако некој праша за тебе? Што значи сега тоа?
- МУСТАФА: Ова, можеби ако некој праша.
- КАДИР: Адресата ја даде ли некому?
- МУСТАФА: Ја давам ли господине доктор?! Може некој ќе праша ете... Нели? „Таков некој нема тука“ ќе речете.
- КАДИР: Ќе речеме, ќе речеме. Во ред. Сигурно ќе сакаш и храна.
- МУСТАФА: Нема гладен да седам.
- КАДИР: Под апартманот на кошето има убав ресторан. Повремено ќе се симнеш и ќе јадеш.
- МУСТАФА: Не, не. Поарно ќе останам гладен.
- КАДИР: Не е многу далеку, блиску е.

- МУСТАФА: Може некој да ме види. Нели од вашите пациенти некој може да ме види. Нема потреба. Вие телефонски ќе порачате. Безгласно, тивко ќе си ја изедам храната. За тоа екстра ќе доплатам.
- КАДИР: Се разбравме. И ова не го заборавај. Поради било што, ако ти речеме сокриј се, ќе влезеш во овај гардеробер, се разбравме? Нема ни да дишиш.
- МУСТАФА: Може.
- КАДИР: Кога ќе ти речеме сокриј се, што правиш?
- МУСТАФА: Ќе влезам во гардероберот. Нема ниту да дишам.
- КАДИР: Зошто ќе се сокриеш? Затоа што ова не е болница. Ако ме фатат, ќе ми ја одземат лиценцата. Јасно ти е?
- МУСТАФА: Јасно ми е. Жими бога ќе се сокријам.
- КАДИР: Сокриј се!
- МУСТАФА: *(набрзина влегува во гардероберот)*
- КАДИР: Браво! Можеш да излезеш. Излегувај бе!
- МУСТАФА: *(Плашејќи ја протнува главата)* Кој дојде?
- КАДИР: Никој не дојде.
- МУСТАФА: Значи дека...
- КАДИР: Само пробавме.
(Телефонот звони. Ѓул ја крева слушалката)
- ЃУЛ: Ординацијата на Доктор Ахмет. Повелете. Ве молам, една секунда.
(Затворајќи ја слушалката, кон Кадир) Германија.
- КАДИР: *(ја зема слушалката)* Повелете. Да јас сум. Добро оди. Верувајте ми. Добро. Пријатно. *(затвора)*.
- МУСТАФА: Дури и од Германија ве бараат.
- ЃУЛ: Пациентите.
- КАДИР: Нема мешање во нашата работа.
- МУСТАФА: Добро.
(телефонот повторно звони)
- ЃУЛ: *(се јавува на тел.)* Ординацијата на доктор Ахмет. Повелете. Момент.
(на Кадир) Господинот Халит.
- КАДИР: *(доаѓа)* Господин Халит?
- ЃУЛ: Нашиот вол.
- КАДИР : *(ја зема слушалката)* Ало. Повелете господине. Моето почитување господине. Што да правиме? Се трудиме нешто да заработиме господине. И јас сум како вас господине. Од себе ќе си исечам парче месо ама од месарот не земам вересија. Повелете. Како рековте дека се вика? Господин Тахсин. Му го запишав името господине. Кога? Во три? Може. Ќе сторам сè што можам господине. И моето почитување господине. Во ред господине. Пријатно. *(прекинува)* Во три часот ќе го примиме господин Тахсин. Човекот бил шеф на персонален во фирмата на господин Халит! Не заборавај!
- ЃУЛ: Замисли господинот Халит да те ангажира во фирмата како доктор!
- КАДИР: Што се занесуваш?
- ЃУЛ: Види многу те засака тебе.
(звони звончето на вратата)
- КАДИР: Отвори ја врата.
(Ѓул ја отвара вратата. Дојденецот е Тургут. Кадир трча внатре)
- ТУРГУТ: Со лесно да е дечки.
- КАДИР: *(на Мустафа)* Сокриј се!

(Мустафа уплашен се крие во гардероберот. Кадир го соблекува мантилот)

- ЃУЛ: Повелете господине докторе.
 ТУРГУТ: Ама повторно си го облекла мантилот!
 ЃУЛ: Ќе го исперам.
 ТУРГУТ: Каде е мајстор Кадир?
 ЃУЛ: Внатре.
 КАДИР: *(влегува)* Добро дојдовте господине Тургут.
 ТУРГУТ: Добро ве најдов. Бев во близина, си реков да свратам.
 КАДИР: Добро сте направиле.
 ТУРГУТ: Како оди?
 КАДИР: Во салонот првата рака ја завршивме.
 ТУРГУТ: *(загледува)* Убаваоо. Аман немојте да ме посрамотите. Утрово Ахмет ме побара.
 КАДИР: Пред малку и мене ме побара.
 ТУРГУТ: Голем цепидлака е. *(влегува во ординацијата)* Овде не сте почнале.
 КАДИР: Ќе почнеме.
 ТУРГУТ: Не ги оставајте овие чевли така на сред соба.
 КАДИР: Ова...
 ТУРГУТ: Зошто на сред соба?
 КАДИР: Стока!
 ТУРГУТ: Што рече?
 КАДИР: Госпоѓа Ѓул тргнете ги овие.
 ТУРГУТ: *(преминува во салонот)* На женати ѝ се обраќаш со госоѓа Ѓул. Мајстор Кадир?
 КАДИР: За време на работа така е подобро господине Тургут.
 ТУРГУТ: Нема ли чај?
 ЃУЛ: Веднаш ќе го попарам.
 ТУРГУТ: Неее неееее, не.. Се пошегував. И без тоа имам многу работи да позавршам. Повторно ќе свратм. Нека ви е со лесно работата.
 КАДИР: Пријатно.
 ЃУЛ: Ве чекаме на чај.
 ТУРГУТ: Ќе дојдам. *(излегува)* *(Кадир и Ѓул, ја затвараат вратата, влегуваат внатре во салонот, ги облакаат мантилите. Влегуваат во ординацијата)*
 КАДИР: Излези веќе! ЕЕЕЈ!
 МУСТАФА: *(излегува)* Кој беше тој што дојде?
 КАДИР: Што ти е тебе гајле?! Нема прашување во вакви тешки ситуации за мене. Се разбравме ли?
 МУСТАФА: Добро.
 КАДИР: И грижи се за твоите чевли.
 МУСТАФА: Добро.
 КАДИР: Како што гледаш во ординацијата се кречи. И оваа просторија треба да се искречи.
 МУСТАФА: Молери.
 КАДИР: Да и молерите не треба да те видат. Ама како? Најдобро е јас тука да кречам. Во спротивно можат да одат и да ме издадат.
 МУСТАФА: И јас ќе помогнам.
 КАДИР: После, ќе видиме. Ама најпрво треба нешто да позборуваме. Кога ќе ми го дадеш чекот?
 МУСТАФА: Каков чек?

КАДИР: Пари за пет дена во хотел.

МУСТАФА: Не бегам бе. Кога ќе си одам ќе ти го дадам.

КАДИР: Не може така. Да не ја оставиме работата на случајности.

МУСТАФА: Мислиш дека ќе побегнам? Со сила да ме тераш надвор, нема да излезам. Јас тука дојдов да оздравам.

КАДИР: Оваа работа има издадотици. Да зборуваме за парите.

МУСТАФА: Да зборуваме. Утре ќе ти дадам пола.

КАДИР: Не. Денес нека биде.

МУСТАФА: Петсто долари?

КАДИР: Да. А останатото кога ќе го дадеш?

МУСТАФА: Останатото? Останатото кога ќе си одам.

КАДИР: Не може. Може работите да тргнат наопаку. Најдобро е останатото најдоцна..

МУСТАФА: Да.

КАДИР: Еден ден пред да си заминеш.

МУСТАФА: Зошто не ми веруваш господине доктор?

КАДИР: Тоа нема врска со верувањето. За секој случај. И јас имам проблеми со пари. Ако не сакаш ќе откажеме сè.

МУСТАФА: Нееее. Нееее... Што и да кажете прифаќам.

КАДИР: Тогаш нема проблем. Се договоривме ли?

МУСТАФА: Се договоривме.

КАДИР: Ајде да видам напиши ми чек од петсто долари.

МУСТАФА: Сега ли?

КАДИР: Како тоа сега ли? Веднаш, сега!

МУСТАФА: *(пишува)* Земете.

КАДИР: *(го зема, радосен)* Сега може ли да извадиме пари?

МУСТАФА: Зошто се брзате?

КАДИР: Ќе купам мрсна боја.

МУСТАФА: За петсто долари?

КАДИР: Што ви гајле вам? Ако сакам за илјада долари ќе купам. Така ли?

МУСТАФА: Така. Ама јас не сум човек во кого не треба да верувате.

КАДИР: Ти почекај. *(излегува оди кај Ѓул)* Оди во банката на аголот. Не ја заборавај личната карта. *(и го дава чекот)*

ЃУЛ: *(го чита чекот. Зачудена)* Не можам да поверувам.

КАДИР: Можеби е лажен. Ајде побрзај. *(ја отвара вратата, ја испраќа Ѓул, ја затвара вратата. Оди кај Мустафа)* Сега ќе се дознае.

МУСТАФА: *(сомнително)* Ќе се дознае?

КАДИР: Нема долго да трае.

МУСТАФА: Што се случува?

КАДИР: Дај боже да е исправен.

МУСТАФА: Не разбирам.

КАДИР: Зборувам за чекот што го даде. Дај боже да е исправен.

МУСТАФА: Чекот ли? За тоа ли зборувавте господине доктор?

КАДИР: Па за што да зборувам?

МУСТАФА: Може ли да е неисправен? Исправен е.

КАДИР: Сега ќе се дознае.

МУСТАФА: Мислиш дека сум фалсификатор господине доктор?

КАДИР: За секој случај си помислив.

МУСТАФА: Ти изгледам како некој пропалица? Си имам работа. Имам пари, имам имот.

- КАДИР: Каква работа работиш?
- МУСТАФА: Јас ли?
- КАДИР: Има ли некој друг покрај нас?
- МУСТАФА: Нема.
- КАДИР: Што работите?
- МУСТАФА: Посредништво... Фирма.
- КАДИР: Добро, значи добра ви е ситуацијата.
- МУСТАФА: Фала богу, едно парче леб имаме, ама не, не ни е лесна работата.
- КАДИР: И не ви е ниту тешка. Штом ќе дадеш мито ја завршуваш работата.
- МУСТАФА: Да е само до митото лесно ќе е. А што ќе правиш со конкурентските фирми? Доаѓа човек како од шега ти вперува пиштол во челото. „нема да учествуваш на овој тендер“ ќе ти рече. Инаку „Готов си“.
- КАДИР: Па секаде ли ти ќе учествуваш. Нема да се пријавиш и готово.
- МУСТАФА: Тогаш нема да имаш шанси никаде да учествуваш. Еднаш ти излезе ли името дека си страшливец, повеќе нема шанси на тој пазар да заработиш леб. Оружјето е оружје, галамата е галама. Или ца или бу!
- КАДИР: Ту би ор нот ту би, значи.
- МУСТАФА: Што значи тоа?
- КАДИР: Не си слушнал за Шекспир? На на наш јазик е „да биде или да не биде“.
- МУСТАФА: Черепот. Се сетив.
- КАДИР: Ама ништо не е полошо од умирачката.
- МУСТАФА: Се гледа дека воопшто не си бил во безпарица. Господине доктор безизлезноста е лоша. Безпарицата е безизлезност. И смрта е подобра од безпарицата. Затоа што на умрениот не му трабаат парите.
- КАДИР: Значи.
- МУСТАФА: На тој што ти се заканува, со контра ќе му се заканиш. Тој што сака да ти ја скрши ногата, ќе го удриш по челото. Секогаш и во секоја прилика “наместо мојата мајка да плаче поарно е неговата мајка да плаче“ треба да биде. Инаку маф ти е работата.
- КАДИР: Тој свет не ми е познат. Ние се занимаваме со својат работа.
- МУСТАФА: И ние ќе се занимаваме со својата работа ако не остават на мира. Ама каде... најубавите круши свињите ги јадат. Ако секој се однесува братски, и така да ја споделуваат работата, нема да има потреба од кавги. Ќе мислиш и за спротивната страна нели? Ќе речеш и него мајка го родила. Така ли?
- КАДИР: Не се разбирам толку од тие работи.
- МУСТАФА: Всушност бардачето за вода по пат се крши. Тој што станува со оружје, со оружје си легнува. Крајот не си го гледам на арно господине доктор. Овие мисли ми го заматуваат мозокот. Внатре сè нешто ми се тресе. Можеби болеста ми е во мозокот. Кажи ми ќе ја најдеш ли? Видете поразговаравме и сега сум смирен. Како да оздравувам. Значи мојата мака била да си ја отворам душата.
- КАДИР: Тоа значи дека ќе си заминеш?
- МУСТАФА: Луд ли си докторе? Овде ќе останам. Се додека... додека ми помине.
- КАДИР: Ама уште на почеток ти реков најповеќе пет дена. Инаку...
- МУСТАФА: Добро, добро. Ти ветувам после пет дена си одам. И онака не можам повеќе да издржам. „Или Ца или Бу“ ќе речем и ќе си скокнам на улица. После тоа со господ на помош. Но ако прашаш „Зошто не сега“, затоа што сè уште не се откажувам од мојата надеж за спас. Ме разбра ли докторе?

(Звони на звончето на вратата. Мустафа се крие, Кадир погледнува низ шпионката и отвара)

- ЃУЛ: *(влегува радосна, Ги подава парите)* Земи. Што е, не си изненаден?
КАДИР: Веќе верувам. Ќе ги земеме и останатите петсто и ќе си го изнајиме домот без долгови. *(набрзина ги пребројува парите)* Најдобро е ти поскоро да одиш, да го дадеш капарот и да го најмиш станот. “Останатите пари за пет дена ќе ви ги донесам“, ќе им речеш.
ЃУЛ: Ќе им телефонирам и ќе им кажам. Вечерва ќе ви ги донесам ќе речам. Колку ни недостасуваат?
КАДИР: Кога ќе ги земеме и останатите ќе имаме и нешто вишок. *(Звони влезната врата)*
ЃУЛ: Повеќе никој не ни треба.
КАДИР: Требаше да дојде човекот на господин Халит. Господин Тахсин.
ЃУЛ: Да не отвараме.
КАДИР: Му закажавме на човекот.
ЃУЛ: Му закажавме, но сега му откажуваме.
КАДИР: Не може тоа така. Отвори ја вратата. Види саатот е пет до три. Ако не му отвориме, како ќе се оправдаме пред господин Халит. *(Ѓул толку брзо ја отвара вратата што Кадир не успева ни да се заврти за да си влезе во ординацијата. Тахсин влегува внатре. Тахсин и Кадир се здогледуваат очи в очи. Кадир веднаш влегува во ординацијата. Уплашен е)*
ЃУЛ: Повелете.
ТАХСИН: Имав закажано. Господин Халит телефонираше.
ЃУЛ: Господин Тахсин?
ТАХСИН: Да ќерко.
ЃУЛ: Повелете во салонот.
ТАХСИН: Боже, боже! *(Тахсин влегува во салонот, но јасно е дека цело врме мисли на Кадир)*
ЃУЛ: Јас да му јавам на господинот доктор.
ТАХСИН: Како се вика господинит доктор?
ЃУЛ: Ка...Ка...Ка... Господин Ахмет.
ТАХСИН: Боже, боже. Како да го познавам. Ама не знам од каде? Порано каде работеше?
ЃУЛ: Тој веќе пет години е тука.
ТАХСИН: Дали оди на други места?
ЃУЛ: Не, не оди. Само тука си работи.
ТАХСИН: Како да го познавам, ама од каде? Како да го знам од некаде. Многу ми е познат. Како да сум го видел некаде.
ЃУЛ: Луѓето си личат едни на други, нели? Ќе се напиете нешто?
ТАХСИН: Ти благодарам ќерко.
ЃУЛ: Да му кажам дека дојдовте. *(влегува во собата)*
ТАХСИН: Боже, боже!...Боже, боже!,,
КАДИР: *(уплашен)* Што прави?
ЃУЛ: Се обидува да се сети од каде те знае. Што сè не ме праша.
КАДИР: Што те праша?
ЃУЛ: Ме праша дали работиш на друго место. Реков “Не не работи“. “Пет години е тука“ реков.
КАДИР: Што друго те праша?
ЃУЛ: Праша како се викаш.

КАДИР: Се надевам не рече Кадир.
ЃУЛ: За малку ќе речев. Ама после се присобрав,
КАДИР: Го убеди ли?
ЃУЛ: За што да го убедам?
КАДИР: Дека сум доктор.
ЃУЛ: Ме плашиш вака. Каж ми од што се возбуди толку.
КАДИР: Боже што ќе правиме сега?
ЃУЛ: Каж ми!
КАДИР: Овој човек со сигурност ќе ме препознае. Штом ќе се видиме лице в лице...
ЃУЛ: Штом е така не доаѓајте лице в лице...
КАДИР: Како да не доаѓаме? Виде дека влегов внатре.
ЃУЛ: Ти реков да не ја отвораме вратата, не ме послуша. Кој е овој човек? Од каде ќе те препознае?
КАДИР: Од каде ќе ме препознае? Пред три месеци кај еден смотан господин кречев. Нели кога мајка ми беше болна и ти не дојде да ми помагаш, тоа кречење. Тој господин што ни го најавија, тој е овој господин Тахсин.
ЃУЛ: (Уплашена) Лелеее!
(Ѓул е збунета, Кадир скриен. Во меѓувреме Мустафа мислејќи дека случкава се однесува за него го вади оружјето, пиштолот и така се сокрива во гарбероберот)

III

(Тахсин, седи во салонот. Додека Ѓул чека, Кадир размислува)

- КАДИР: (Радосно) Ми текна, ми текна!
 ЃУЛ: Што ќе правиш?
 КАСИР: Слушај ме!
 ЃУЛ: Кажи.
 КАДИР: Кога ќе излезеш од тука, ќе се снајдеш како да ја затвориш вратата од салонот. Јас како молерот Кадир ќе се појавам на врата. Кога ќе зазвонам на звончето, ти ќе ја оставиш салонската врата отворена и ќе ја отвориш влезната врата. И јас ќе влезам како мајстор Кадир. Разбираш што ти кажувам?
 ЃУЛ: Не разбирам.
 КАДИР: Значи ќе влезам онаков каков ме знаеш. Сега ме разбра?
 ЃУЛ: Добро, но што ќе биде со Ахмет?
 КАДИР: Вантре ќе си биде!
 ЃУЛ: Каква корист ќе имаш од тоа?
 КАДИР: Тој ќе ме види како Кадир. Така ќе ја пребродиме опасноста.
 ЃУЛ: Што ќе биде потоа?
 КАДИР: На истиот начин ќе си излезам надвор, и тој ќе види дека сум си излегол. Но нема да види дека сум влегол како доктор Ахмет. И потоа ќе го повикам господинот Тахсин да влезе.
 ЃУЛ : Многу е сложено.
 КАДИР: Воопшто не е. Запамети што треба да направиш, останатото остави ми го мене. Ме разбра?
 ЃУЛ: Те разбрав.
 КАДИР: Види сега штом излезам ќе ја затвориш салонската врата.
 ЃУЛ : Сега ли ќе излезеш?
 КАДИР: (го слекува мантилот и се престорува во молер) Да ете вака ќе излезам.
 ЃУЛ: Кога повторно ќе дојдеш? Не ме оставај сама со овие мажи!
 КАДИР: Веднаш ќе дојдам.
 ЃУЛ: Што ќе правам јас за тоа време?
 КАДИР: Ќе молчиш и ќе чекаш. Не зборувај. Да не ги помешаш работите.
 ЃУЛ: А ако ме праша нешто?
 КАДИР: (обидувајќи се да биде смирен) Заборави на сè. Сега премини во салонот и затворајќи ја вратата речи му на господинот Тахсин, „За кратко господинот доктор, ќе ве прими“. И чекај. Штом ќе го слушнеш звончето од влезната врата, отварајќи ја салонската врата, отворија влезната врата и пушти ме да влезам. Без да пуштиш глас, застани. А јас ќе ти кажам што после тоа треба да правиш. Во ред?
 ЃУЛ: Влезната врата..... во ред..... Разбрав?
 КАДИР: Аман немој да погрешеш нешто! Инаку маф ни е работата. На заборавај! Името на овој човек е Мухбир Тахсин. Кај ќе стаса ќе објави. Ако разбере дека јас не сум доктор Ахмет, а за тоа што ќе ни се случи после ти ќе бидеш виновна. После колку и да кукаш работата ќе бида завршена.
 ЃУЛ: Пак ништо не разбрав. Зошто ти повторно ќе дојдеш тука?
 КАДИР: Јас сум брат на господин Ахмет!...На приме р сум дошол да земам позајмица.

- ЃУЛ: А името на твојот брат е Сафет.
- КАДИР: Не! Ахмет!
- ЃУЛ: Кадир, што ти е тебе?
- КАДИР: Види женичке, секако дека името на мојот брат е Сафет. Ама Ахмет ќе ми биде привремен брат. Добро, добро, ти не се замрувај со ова. Само прави што ти кажувам. Ајде оди и затвори ја салонската врата и чекај таму. Штом зазвони звончето, оставајќи ја отворена салонската врата, отвори ја влезната врата и пушти ме да влезам внатре.
(Ѓул збунета излегува, оди во салонот. Ја затвара вратата)
- ЃУЛ: (На Тахсин) За кратко ќе ве прими. (Ѓул зема една крпа, почнува да брише прашина од прозорецот. Кадир само што сака да ја отвори вратата, звони звончето. Кадир брзо ја отвара вратата. Нуртен е таа што дошла)
- НУРТЕН: Доктоооооре!
- КАДИР: (ја фаќа под рака и веднаш ја изнесува надвор) Лелее! (Кадир и самиот со нејзе излегува и тивко ја затвора вратата)
- ЃУЛ: (Ѓул ја остава отворена салонската врата и доаѓа пред влезната врата. Ја отвара вратата, гледа наоколу.) Кој е? Кој еее? (Ѓул ја затвара вратата, незнае што да прави и влегува во салонот).
- ТАХСИН: Ќерко кој дојде?
- ЃУЛ: Нема никој.
- ТАХСИН: Да не е некој арамија?! Види секогаш така прават. Проверуваат дали има некој дома. После тоа ооп влегуваат внатре.
- ЃУЛ: Не, не е тоа, каков арамија! Веројатно некој по грешка звонел.
- ТАХСИН: Нееее!..... Во оваа работа има некоја друга работа. Веднаш да ја известиме полицијата!
- ЃУЛ: Застанете. Понекогаш се случуваат такви нешта.
- ТАХСИН: Можно ли е ќерко, можно ли е? Тие пробуваат. И после опа! Внатре ли е телефонот?
- ЃУЛ: Да ама... (се обидува да го спречи) Господинот Доктор... Многу ќе се налути... Многу е нервозен господинот доктор... Воопшто не дозволува во неговата ординација такви нешта да се прават.
- ТАХСИН: (се турка со Ѓул) Не правиме ние нешто во негова штета. Токму напротив! Плус тоа, ова е граѓанска должност. Знаеш ли ти колку пати од сабајле се јавив за помош во полицијата? Тргни ми се од патот ќерко!
(звончето од вратата повторно звони)
- ТАХСИН: Почекај! Јас ќе отворам! Единствено јас можам со нив да се изборам.
(иако Ѓул се спротивставува, Тахсин сепак ја отвара вратата)
- КАДИР: (влегува, едно време е збунет) господине Тахсин! Што барате тука?
- ТАХСИН: (сака да се извини, се обидува да ја разбере ситуацијата) Мајстор Кадир!
- КАДИР: Изгледа сакате да ме прашате што барам тука. Доктор Ахмет ми е брат.
- ТАХСИН: Брат ви е?
- КАДИР: Да брат ми е.
- ТАХСИН: Боже колку си личите. Човек да не поверува.
- КАДИР: Ние два брата сме како еднојајчани близнаци.
- ТАХСИН: Боже! Боже! Боже! Боже!
- КАДИР: Господине Тахсин да преминеме во салонот. (Тахсин и Кадир влегуваат во салонот. Седнуваат).
- ТАХСИН: Боже, Боже! Значи штом ти си Кадир, тој е господин Ахмет така ли?

- КАДИР: Така е. Понекогаш доаѓа да ме посети кај нас дома... мислејќи дека брат ми е јас, сите ме прашуваат како сум. „ти се подобрила ситуацијата“ ми велат.
- ТАХСИН: Каква ситуација?
- КАДИР: Тој наспрема мене многу подобро се облекува... комшиите си мислат дека сум купил нова облека. Остај тоа, колку пати отидов кај мајка ми и како да сум брат ми ѝ ја бакнав раката. Ја прашав како е со здравјето. Значи во име на брат ми. Дури ниту мајка ми не примети кога ја прегрнав, дека јас сум наместо него. „Чедо мое се зажелеав за твојата мирзба“ ќе ми речеше, сакам да видите како мајка ми се однесува кон мене како да сум Ахмет.
- ТАХСИН: Зошто одиш кај мајка ти како да си брат ти? Или господинот доктор е невоспитан па не оди кај мајка ви?
- КАДИР: Како не оди.. но има многу работа па само еднаш во месецот може да отиде. А мајка ми сака секој ден да ѝ се оди. И затоа ние ваква солуција изнајдовме. Што ви е вам? Зошто дојдовте тука?
- ТАХСИН: Бога ми, во последно време не се чувствувам добро.
- КАДИР: Со лесен помин нека е.
- ТАХСИН: Не сум човек кој оди на доктор. Помеѓу нас да остане, јас не им верувам на докторите. Штом ме виде ваков ступтен, господот Халит ме препорача кај брат ти. Му го спасил животот. И така јас дојдов да се прегледам.
- КАДИР: Добро сте сториле господине Тахсин. Што е вистина вистина е, одличен доктор е. Не е како другите доктори што ги знаете. Пациентите не ги слуша со алатки. Ќе ве праша за маката. Ќе ви зборува. Евентуално може да ви каже да го изплазите јазикот. И веднаш ќе разбере. Дури ни лекови нема да ви препише. Ама ќе правите што ви кажува. Госпоѓа Ѓул, ако господинот Тахсин ми допушти, за две минутки да влезам кај брат ми.
- ТАХСИН: Влези, влези.
- КАДИР: Многу ви благодарам. Ајде не стојте госпоѓа Ѓул.
(Ѓул влегува во ординацијата, малку чека)
- ТАХСИН: Да ве видам двајцата заедно.
- КАДИР: Ќе не видите, ќе не видите.
- ТАХСИН: Штом е така и јас со тебе да влезам внатре.
- КАДИР: Сега ли?
- ТАХСИН: Има некој проблем?
- КАДИР: Нема ама... Брат ми е малку цепидлака. Безтоа имаме една многу лична работа. Ајде ќе ви кажам, дојдов да позајмам пари. Ќе се налути... Како и да е после ова често ќе доаѓате тука. Ќе имате прилика да не видите заедно.
- ЃУЛ: (се појавува на вратата од ординацијата, и влегува во салонот) Брат ви ве чека.
- КАДИР: Господине Тахсин, ви благодарам што ми го отстапите редот. Веднаш ќе излезам. (влегува во ординацијата)
- ТАХСИН: Ова е невозможно!
- ЃУЛ: Рековте нешто?
- ТАХСИН: Не е можно толку да си личат. Нема да издржам ако не ги видам заедно браќава.
- КАДИР: (го облекол мантилот. Супкајќи од вратата, со подебел глас) Господине Тахсин.

- ТАХСИН: *(Станува на нозе)* Повелете.
- КАДИР: Ве молам не се вознемирувајте. Ако дозволите со брат ми накратко ќе се видам.
- ТАХСИН: Нема проблем...
- КАДИР: Многу ви благодарам. Керко понуди го господин Тахсин со нешто за пиење.
- ЃУЛ: Што да ви донесам? Чај, кафе?
- ТАХСИН: Ви благодарам, многу е топло и без тоа.
- КАДИР: Ако ми дозволете малку господине Тефик. А вие раскомотете се.
- ТАХСИН: Ви благодарам, но моето име е Тахсин.
- КАДИР: Од каде пак сега излезе Тефик. Се извинивам господине Тахсин. *(ја повлекува главата внатре)* *(Тахсин повторно седнува)*
- КАДИР: *(Погласно со гласот на докторот, за Тахсин да го слушне)* Колку разбирлив човек. Многу ми се допадна господинот Тахсин. Со еден збор господин, вистински господин. Можам да ти кажам дека се воодушевив од неговиот однос.
- КАДИР: *(Тахсин седнат на своето место, внимателно го слуша разговорот)* *(со својот глас)* Минатиот месец му го кречев станот. Кога ме виде тука се збуни. А кога му кажав дека сум ти брат, уште повеќе се збуни. Навистина прекрасен човек е. Дури можам да ти кажам дека тој е најпрекрасниот човек од сите каде што сум кречел. Многу е чесен. И затоа изгледа дека има некакви проблеми.
- КАДИР: *(како доктор)* Не ми се непознати проблемите на чесните луѓе. Поради тоа и не се чудам премногу.
- КАДИР: *(Тахсин малку се смирил, а Мустафа пак кој е внатре, сватил дека ситуацијата не е во врска со него. Кадир доаѓа до Мустафа. Лутејќи се му дава знак да се сокрие во шифоњерот. Мустафа влегува во шифоњерот).*
- КАДИР: *(со гласот на докторот)* За мене е голема чест да бидам доктор на луѓе што се чесни како што е господинот Тахсин. Поради тоа се чувствувам среќен.
- КАДИР: *(со својот глас)* Исто и јас. Се чувствувам среќен што му го кречев станот. Господ секому да му даде муштерии како што е господинот Тахсин.
- КАДИР: *(со гласот на докторот)* Сакан мој брату, кажи ми колку пари да ти дадам?
- КАДИР: *(со свој глас)* Всушност многу ми е срам поради ова. На секое мое доаѓање ми даваш пари.
- КАДИР: *(како докторот)* Нема никаква потреба пред мене да се срамиш братче мое. Ако јас денес сум доктор кој заработува пари, јас никако не можам да го заборавам твоето залагање да бидам ова што сум. Не ме загрижувај, земи ги овие пари.
- КАДИР: *(со својот глас)* Подобро да умрам од колку да те загриувам. Не биди тажен ќе ги земам. И те молам бате, не заборавај дека овие пари ги земам само за да не чека господинот Тахсин кој е многу чесен и културен човек.
- КАДИР: *(тивко за себе)* Да не претерувам. Човекот може да свати. *(гласно како докторот)* Нема да заборавам!... Дојди да те бакнам. *(звучи на бакнување)* Ајде среќен ти пат!
- КАДИР: *(со својот глас)* Фала ти бате. *(Кадир повторно го вади мантилот. Во раце држи книжни пари како божем ги става во паричникот, излегува.*

доаѓа кај Тахсин) Ваков брат на цел свет нема. Кога и да паднам во лоша ситуација доаѓам кај него. Не ме остава ниту да му кажам што ми е маката веднаш ми дава купишта пари.

ТАХСИН: Ако нека дава! Што ќе биде? Добро заработува. Господ знае, можеби ни данокот не го плаќа како што е редот.

КАДИР: Можно ли е? Многу е педантен. На многу пациенти дури и пари не им зема, од тоа што им наплатува дури и попуст им дава.

ТАХСИН: Ама изгледа заборавил да му даде попуст на нашиот госодин Халит.

КАДИР: Ајде! А господинот Халит за прв пат ли дошол?

ТАХСИН: Од каде знаеш?

КАДИР: Преска рековте. Штом му го спасил животот, значи дека за прв пат дошол.

ТАХСИН: *(нешто се сомнева)* А на тие што доаѓаат по втор пат не им го спасува животот?

КАДИР: Можно ли е такво нешто? Па вие рековте... А брат ми не зема пари од тие што доаѓаат за прв пат. Сигурно на сила ги оставил парите и си заминал.

ТАХСИН: Точно така било. Господе боже, од каде знаеш мајстор Кадир?

КАДИР: Абе господине Тахсин... Ако јас не му го знам тертипот на брат ми, зар господинот Риза ли ќе знае?

ТАХСИН: Кој е тој господин Риза?

КАДИР: Онака на пример некој... Ама господинот Халит добро направил што ги оставил парите. Кога повторно ќе дојде ќе му даде дупло попуст. Ако сакате можеме да се кладиме.

ТАХСИН: Ќе му даде попуст?

КАДИР: Ќе му даде. Зошто да не му даде? Има ли зошто да не му даде? Така ли е? набргу вас ќе ве прими. А ако имате некаква потреба побарајте ме господине Тахсин. Сега треба да си заминам... Може ли?

ТАХСИН: Може.

КАДИР: Сега за сега останете ми со здравје.

ТАХСИН: Пријатно.

(Кадир ја поведува и Ѓул со себе, ја затвара вратата од салонот. Ја отвара влезната врата, без да излезе ја затвара со тресок. Влегува во ординацијата повторно го облекува мантилот)

КАДИР: Сега разбираш што сакав да направам?

ЃУЛ: *(радосна)* Разбрав.

КАДИР: Кој сум јас?

ЃУЛ: Господинот Доктор Ахмет. *(Ѓул со сигурни чекори влегува во салонот)* Господине Тахсин вие сте на ред.

ТАХСИН: Во ред. *(напред Ѓул, позади Тахсин, прво влегуваат во собата на сестрата а потоа во собата ординација. Кадир станува на нозе)*

КАДИР: Добро дојдовте господине Тахсин!..

ТАХСИН: *(повторно збунет)* Боже не е можно до толку. Не е можно толку да сте слични. Како јајце на јајце.

КАДИР: За жал така е. За жал нема излез од оваа ситуација.

ТАХСИН: Тоа што си личите ви задава проблеми?

КАДИР: Што си мислите господине Тахир, што си мислите?

ТАХСИН: Името ми е Тахсин.

КАДИР: Се извинувам господине Тахсин.

ТАХСИН: *(Веднаш)* И кошулата што ја носите е иста како неговата кошула, дури и пантолоните што ги носите се исти.

- КАДИР: За жал, за жал.... Да ми простите и гаките ни се исти.
- ТАХСИН: Не разбирам.
- КАДИР: Господине вие не сте странец. Ете се запознавме. Веќе можам да ве сметам како другар, нели?
- ТАХСИН: Секако ќе ми биде чест.
- КАДИР: Не, не. Честа е моја господин Рифки.
- ТАХСИН: Од каде сега Рифки?
- КАДИР: Господине Тахсин се шегувам. Нели сме другари?... И вака правам за пациентите да се опуштат, и вака кога сум несеризен, ја здобивам нивната доверба кон мене. Каде застанавме?
- ТАХСИН: Кај гаките.
- КАДИР: Ах да! Да ми простите ама и гагите ни се исти со брат ми. Мора да бидат исти. Ако не ви го одземам времето можам да ви објаснам зошто мора да се исти.
- ТАХСИН: Обајасне те ми, затоа што тука има чудна ситуација.
- КАДИР: Господине... ние бевме тројца браќа. Јас сум најстариот... Средниот е Сафет. И најмалиот ни е Кадир. Значи тој Кадир што го познавате. Семејството ни беше сиромашно. Најмалиот ни брат, Кадир, продавајќи гевреци учествуваше во семејниот буџет. А ние двајца како волови големи, се трудиме да учиме. Но трудот на Сафет почнува да не оди како треба. Инаку другиот што допринесува во семејниот буџет, покојниот ни татко пагајќи во празнината од лифтот, умира. Значи единствена заработувачка доаѓа од проджбата на гевреците на Кадир. Така да трудот за образување на двата брата, Сафет и јас, доаѓа во прашање. И двајцата сме гимназиски матуранти и двајцата сакаме да продолжиме да се дообразуваме на универзитет.
- ТАХСИН: Зошто не го продадовте станот со лифт, и можеби со хидрофор и парно?
- КАДИР: Не можевме да го продадеме, затоа што таков стан немавме.
- ТАХСИН: Ама ако не грешам татко ви паднал во дупката од лифтот.
- КАДИР: Тоа беше дупка на лифтот каде работеше татко ми, на градилиште. Татко ми беше работник во градежништво. Господ да го благослови, беше многу чесен работник и човек. Во светот на нечесните и немилсердните беше милосрден.
- ТАХСИН: Гаките.
- КАДИР: Ќе дојдам господине и до гагите. Накратко, се жртвуваме или Кадир или јас, еден од нас двајца да учи. Така што Кадир се жртвуваше. Почна да работи во градежништвото, и така и моето студирање и потребата од исхрана на нашето семејство тој ги обезбеди. После стана молер. А јас учев и станав доктор. Ама како да му се оддолжам на брат ми? И секако најдов начин тоа да го сторам. Фала богу добро заработувам. Што и да си купам за мене истото го купувам и за Кадир, се трудам да си ја очистам совеста. Ете тоа е нашата тажна приказна. Во врска со кошулата, пантолоните, чевлите дури и за гаките имате ли некое друго прашање господине Тахсин?
- ТАХСИН: Го почитувам вашиот татко господине доктор. Човек секогаш треба да е чесен. Бидејќи само чесниот може да заработи пари.
- КАДИР: Према тоа, тие нечесните треба да се пропалици. А тоа баш и не е така. Вие што работите господине Тахсин?
- ТАХСИН: Јас работам како шеф на персоналот во фирмата на господин Халит.
- КАДИР: Женет сте?

- ТАХСИН: Бев женет. За жал.
- КАДИР: Господ да ја прости.
- ТАХСИН: Не почина. Камо да починеше. Го напушти домот. Пред три месеци... И морав да се разведам.
- КАДИР: Не ми замерувајте помислив дека починала.
- ТАХСИН: Всушност како да е умрена, за мене умре.
- КАДИР: Добро зошто се разведовте?
- ТАХСИН: Затоа што го напушти домот.
- КАДИР: Зошто го напушти домот?
- ТАХСИН: Затоа што сум чесен и поштен човек. Во последно време тоа отворено во лице ми го кажуваше. Навечер кога уморен човек се враќа дома што би посакал? Едно насмеано лице, нели? Да ме пречекуваше насмеано лице. (*цитира*), „Добро дојде смотан“ ми велеше, „Денес повторно ти направив празна тава. Плус тоа има и смотан колач. Наздравје нека ти е смотко!“ Само тоа да беше добро ќе е... во последно време, се обидуваше да ми презентира план за кражба на персоналните примања бидејќи сум шеф на персоналот во холдингот. Требаше нешто да превземам. Се обидов да ја разубедам. Не можев. Што друго можев? После тоа побегна од дома. После се разведовме. Секој треба да се однесува спрема законите. И тоа е обврска на секој сограѓанин. Каде и да видиме нешто што се коси со законите, нашата обврска е тоа да го пријавиме во соодветните органи. Нека биде среќна што не ја пријавив во полиција.
- КАДИР: Ве разбираам господине Тахсин. На што се жалите?
- ТАХСИН: Господине докторе, навечер не можам да спијам. Ако малку ме фати сон, веднаш пред очиве ми се појавува жена ми.
- КАДИР: Значи дека ви недостасува.
- ТАХСИН: Какво недостасување? Нон стоп ме вика „смотан“. Само што ќе ме фати дремка, слушам како ми вика „смотко“ и веднаш се будам. Господине докторе неможам да спијам. Сонот за мене стана арам.
- КАДИР: Ве разбираам господине Тахсин. Всушност, ако ви кажам дека во последно време во нашава татаковина многумина се дават во слична мака како вашата, ќе ми поверувате ли? Единствен лек за оваа состојба е да бидете ладнокрвен. Не приметувајте многу нешта. Однесувајте се како останатите. Значи и на жена ви немој да ѝ се лутете премногу. Обидете се со време да ја разберете. Затоа што сè така треба да биде.
- ТАХСИН: Ќе ми препишете некој лек господине докторе?
- КАДИР: За вашата болест не постои лек господине Тахсин. Одете дома и обидете се да заспите.
- ТАХСИН: Толку ли имате да ми кажете?
- КАДИР: Толку господине Тахсин.
- ТАХСИН: Ви благодарам господине доктор.
- КАДИР: Нема на што.
- ТАХСИН: Колку ви должам.
- КАДИР: Ништо не ми должите.
- ТАХСИН: Ама не може тоа така.
- КАДИР: Вашата болест нема врска со мојата бранша. И не мислам дека ви дадов решение за вашата ситуација па да ви земам пари. Ве молам опуштете се. Ако сега вашата жена беше тука можеби и на мене ќе ми речеше смотан, но сепак ќе ви кажам. Господинот Халит со сила ми даде пари и јас во брзањето не му дадав попуст. Ве молам да го потсетите, кога повторно

- ТАХСИН: ќе дојде секако дека ќе добие и попуст.
- КАДИР: Ќе му кажам. Господине докторе, мило ми е што ве запознав.
- ЃУЛ: И мене исто така. Малкумина останавме. Ќеркооо!
- КАДИР: (Влегува) Повелете господине докторе.
- КАДИР: Испратете го господинот Тахсин.
- ЃУЛ: Повелете господине Тахсин.
- ТАХСИН: Благодарам (станува)
(напред Ѓул, по неа Тахсин, излегуваат. Ѓул ја отвара влезната врата, го испраќа Тахсин)
- ЃУЛ: Пријатно господине. (ја затвара вратата)
- КАДИР: (кон Мустафа) Можеш да излезеш. (Мустафа излегува од шифоњерот)
Кога веќе прегледувам, и тебе да те прегледам.
- МУСТАФА: Може ли да одам до салонот господине докторе? Останав без воздух па...
- КАДИР: Како и да е тука сум. Имаме време.
- КАДИР: Штом нема никој зошто да не те прегледам? Ајде размрдај се малку и дојди. (Мустафа преоѓа во салонот. Со голема внимателност гледа низ прозорецот. Со страв се повлекува назад. Веднаш влегува во ординацијата)
- КАДИР: Се опушти ли?
- МУСТАФА: Да господине доктор.
- КАДИР: Спремен ли си?
- МУСТАФА: Спремен сум.
- КАДИР: Извади го тоа палто да видиме. Стој исправенио! Реков стој исправено!
(се вртка околу него) Изплази го јазикот! Убаво изплази го! Кажи „Ааа“.
- МУСТАФА: Ааааа!
- КАДИР: Извади ги и чевлите. Извади ги, извади ги!.. Колку си висок?
- МУСТАФА: Стоседумдесет и пет.
- КАДИР: Колку си тежок?
- МУСТАФА: Осумдесет, осумдесет и пет.
- КАДИР: Колку? Одлучи се.
- МУСТАФА: Осумдесет и две.
- КАДИР: Погрешни податоци резултираат со погрешни резултати. Значи околу осумдесет?
- МУСТАФА: Да.
- КАДИР: (со моливот на хартијата пред него нешто пишува) Сега застани на нозе. Превиткувајќи се од половината обиди се со десната рака да го допреш палецот на левата нога. Не, не, не бива. Ама ако не се обидеш да правиш како што ти велам не е можно да се опоравиш. Ова што ти го кажав прави го по десет пати. Еден, два, три, четири... браво, браво... Добро. Број во себе без прерипувања. Браво. Добро. Сега исправи се и почни да скокаш. Вака...еден, два, три, четири... десет пати... Добро. Браво. (му се допаѓа тоа што Мустафа сериозно се обидува да го направи сето тоа што му го кажа) Да...Да... Да... Стој! Сега длабоко земи воздух. Вдиши го навнатре... Задржи го!... Издиши!... Вдиши!... Задржи!... Издиши!... Сега седни. Опушти се како пифтија. Извади го јазикот. Добро... како се чувствуваш?
- МУСТАФА: (истоштен) Добро се чувствувам.
- КАДИР: Штом е така нема потреба тука да остануваш. Облечи се и оди си.
- МУСТАФА: Не можам да си одам.
- КАДИР: Нели велиш дека си добро?
- МУСТАФА: Не сум добар. Лошо ми е.

- КАДИР: Тогаш не ми вели дека си добар! Ќе ми кажеш како си!
- МУСТАФА: Друг пат нема да речам дека сум добар.
- КАДИР: Другите доктори кај кои си бил, дали вака те прегледуваа?
- МУСТАФА: *(размислува)* Ниту еден.
- КАДИР: Кажи ја вистината.
- МУСТАФА: Кога бев млад, тренирав бокс, тренерот не тераше вака да правиме.
- КАДИР: Тренерот ви беше доктор?
- МУСТАФА: Не знам.
- КАДИР: Пред колку години?
- МУСТАФА: Пред дванаесет, тринаесет години.
- КАДИР: Не е можно. Оваа техника не беше тогаш излезена.
- МУСТАФА: Па тогаш што ни правел тој?
- КАДИР: Не ме прашувај прашања што ми се тешки за одговор. Сигурно ви правел тренинг по физкултура. Значи дека до денес не си бил кај не некој вистински доктор? Така ли?
- МУСТАФА: Така.
(Ѓул влегува во собата, стоејќи покрај врата заинтересирано гледа)
- КАДИР: Сега легни доле. Со лицето надоле. Добро. сега дигна ја десната нога кон грбот. Со десната рака обиди се да го фатиш листот. Не на раката туку од ногата. Не бива. Ако овој потег не го направиш јас не ќе можам да ти ја пронајдам болеста. Ајде обиди се уште малку!
(Мустафа се обидува да го направи потегот што му го кажа Кадир)
- ЃУЛ: Господине докторе ако сакате дајте малку пауза. Изгледа дека Мустафа многу се измори.
- КАДИР: Уморен си?
- МУСТАФА: *(незгодно му е)* Малку.
- КАДИР: Ееее како и да е пеесетка си. Ама ќе се навикнеш. Да ја пребродиш пеесетката, треба само да работиш. Како рекле машина што работи не р'госува. Работи и не р'госувај! Не застанувај! Еден, два, три....
(Мустафа со тешкотија продолжува да вежба)

IV

(Истот ден. Приквечер. Кадир и Ѓул се во салонот. Ѓул гледа нанадвор низ балконскиот прозорец. Кадир повремено гледа на својот часовник. Мустафа сеуште лежи на медицинскиот кревет. Можеби и спие. Ама тоа е како зајачко спиење)

- КАДИР: Кај и да е ќе зајде сонцето.
ЃУЛ: Зарем веќе?
КАДИР: А ти со време да си појдеш...
ЃУЛ: Не ја донесоа нарачката од ресторанот.
КАДИР: Како и да е ќе ја донесат. Биди си спокојна.
ЃУЛ: Да им телефонирам уште еднаш?
КАДИР: Нема потреба. Како и да е ќе се симнеш долу. Поминувајќи ќе им кажеш.
ЃУЛ: Ако сакаш и јас да останам.
КАДИР: Зошто би останала?
ЃУЛ: Не останувај тука со непознат човек.
КАДИР: Кај ти отиде мислата. И така до утро ќе работам и ќе ја завршам работата со кречењето. А утре ќе почнам со мрсната боја. Што побргу да го спречиме доаѓањето на господинот Тургут наваму. Гледаш едно две си доаѓа. Се плашам да не се случи нешто лошо.
ЃУЛ: *(покажува низ прозорецот нанадвор)* Погледни!
КАДИР: Што е?
ЃУЛ: Погледни, погледни! Ја гледаш црната кола?
КАДИР: Ја гледам и што со неа?
ЃУЛ: Цел ден стои тука пред вратата. И внатре има некои луѓе.
КАДИР: Ако има, има, што ни е нам гајле?
ЃУЛ: Цело време гледаат кон овој апартман. Кога одев да порачам од ресторанот и мене ме гледаа.
КАДИР: Секако дека ќе те гледаат, цвету мој, кога си толку убава.
ЃУЛ: Не се зафркавај жити бога. Опасни некои типови. Како да чекаат некого.
КАДИР: Што ни е нам гајле? Можеби е некој цивилен автомобил. Не се мешај во такви нешта. Децата ќе се загрижат за тебе. Не се задржувај повеќе, ајде оди си веќе.
ЃУЛ: Утре рано ќе дојдам.
КАДИР: Дојди накај пладне. Барем да поспијам едно два саата. Штом ќе стасаш дома јави ми се по телефон од кај бакалицата.
ЃУЛ: Добро. Да го земам ли клучот?
КАДИР: Не го земај! За секој случај нека остане. Кога ќе дојдеш ќе зазвониш.
ЃУЛ: А ако не слушнеш?
КАДИР: Ќе легнам на фотелјата во салонот. Ќе те слушнам.
ЃУЛ: Ајде добра ноќ. Аирлија работа.
КАДИР: Ти благодарам женичке. Не заборавај да ги потсетиш во ресторанот.
ЃУЛ: Нема да заборавам.
КАДИР: Најважното ќе го забораевме. Што ќе биде со станот?
ЃУЛ: Прво ќе свратам кај човекот и ќе му дадам капар.
КАДИР: Ајде пријатно.
(Ѓул излегува низ вратата. Кадир доаѓа пред балконскиот прозорец. Внимателно гледа. После извесно време зазвонува на влезната врата. Кадир гледа низ шпионката. Ја отвара вратата.)

- НУРТЕН: *(Влегува. Со тивок глас.)* Може ли да влезам господине докторе?
- КАДИР: Влезете. Ама не ли е малку рано? *(Ја затвора вратата)*
- НУРТЕН: Подолу почекав. Дојдов бидејќи видов дека секретерката си замина. Каде да седнеме?
- КАДИР: Да прејдеме во салонот. Вие седнете, јас од внатре ќе телефонирам. Што ви е тоа во раката?
- НУРТЕН: Мал пакет за да ви се заблагодарам.
- КАДИР: Да не е бомба?
- НУРТЕН: Е браво докторе. Торта, додека си го пиеме чајот да се облажиме.
- КАДИР: Зошто сте се мачеле?
- НУРТЕН: Како така докторе?
- КАДИР: Веднаш ќе се вратам.
(Кадир влегува во ординацијата. Мустафа е уплашен.)
- КАДИР: Не се плаши! Ми дојде еден пациент. Ќе ја затворам вратава, ќе седиш и ќе молчиш.
- МУСТАФА: Добро. Јадењето?
- КАДИР: Многу ли си гладен?
- МУСТАФА: Да.
- КАДИР: Не се грижи кај и да е ќе стаса.
- МУСТАФА: Ќе стаса ли и кофтетот?
- КАДИР: Види не се сетив за тоа. Можеби и затоа доцни нарачката. Сè ќе стаса.
Биди тивок.
(Кадир влегува во салонот со две чаши чај)
- КАДИР: Повелете.
- НУРТЕН: Се намачивте. Јас ќе сипав.
- КАДИР: Ви се молам госпоѓице Нуртен.
- НУРТЕН: Може ли јас да ги донесам чиниите и приборот?
- КАДИР: Не може. Затоа што сте ми гостинка. *(излегува)*
- НУРТЕН: *(од таишната вади едно огледалце и се огледува. Се подместува.)*
- КАДИР: *(ги мести чиниите и приборот)*
- НУРТЕН: *(го зема ножот)* Мислам дека ќе ми дозволите јас да сервирам.
- КАДИР: Ако не ви е тешко.
- НУРТЕН: *(става едно парче од тортата во чинијата за Кадир и едно во другата чинија за себе)* Добар апетит.
- КАДИР: Благодарам. Оооо многу убаво било.
- НУРТЕН: Наздравје нека ви е. Тогаш покажавте посебно внимание...
- КАДИР: Тоа ни е должност. Ама лошите случки многу ме натажија.
- НУРТЕН: Еден господин доктор како вас да има една таква сестра, навистина е несреќа, верувајте ми. Таа сестра ќе ви ги расипе сите контакти. Невозможна е. Мислам дека затоа што ви посветив малку внимание..
- КАДИР: Многу е љубоморна. Генерално со пациентките чудно се однесува.
(обострано полека полека се доближуваат).
- НУРТЕН: Зарем за вас нема сестра. Покажете ѝ ја вратата.
- КАДИР: Госпоѓице Нуртен тешко е да се најде некој од доверба во вакво време, си ја работи работата, на време си доаѓа, на време си оди. Молчелива е. Правична. Значи има и добри страни.
- НУРТЕН: Ама во сè ви се меша. Неиздржлива е. Како да ви е жена!
(звони на влезната врата)
- КАДИР: Порачав за јадење. Сигурно стаса. Дозволете ми.
- НУРТЕН: Ви се молам.

(Кадир со сигурни чекори се упатува кон влезната врата. Со сигурен поглед гледа низ шпионката. Испаничен трча кон салонот)

- КАДИР: Брзо! Што ќе правиме? Леле господе боже!
- НУРТЕН: Што се случи господине доктор?
- КАДИР: Жена ми!
- НУРТЕН: А прстенот сега ви го приметив. Значи дека сте женет. Штом се појави жена ви ги заборавивте сите љубезности!...
- КАДИР: Каква жена бе! Сестрата, Брзо!
- НУРТЕН: Што сакате да сторам?
- КАДИР: Сокријте се! Чекајте! *(ѝ дава на Нуртен еден дел од работите на масичката)* Земи ги овие! Брзо!
- (Кадир најпрво кон балконот, после кон ординацијата ја упатува. Во меѓувреме звоното звони сè повеќе и повеќе. Мустафа се испаничува иттом ќе ги види дека овие вознемирено влегуваат во ординацијата)*
- МУСТАФА: Господине докторе?
- КАДИР: Влезете во шифоњерот!
- НУРТЕН: Молам?!
- КАДИР: Влези бе!
- НУРТЕН: Кој е овој човек?
- КАДИР: Не прашувај! Влези! *(Кадир, му ги предава на Мустафа приборот и чинијата што ги има во рака. Затварајќи ја вратата од шифоњерот)* Молчете! ... Не зборувајте додека да се вратам!... Што правам јас? *(на Мустафа)* Ти излези.
- МУСТАФА: И јас да се сокријам.
- КАДИР: Нема потреба!... Сестрата доаѓа.
- (го вади Мустафа од шифоњерот, Нуртен ја остава во шифоњерот и трча кон вратата која само што не се развалила. Мустафа се обидува да ја разбере ситуацијава и така почнува да чека)*
- КАДИР: *(се развикува)* Уште малку па ќе ја скршите вратата!
- ЃУЛ: *(влегува со пакетите во раце)* Каде си?
- КАДИР: Каде ќе бидам во купатило бев. Господе боже. А ти зошто се врати?
- ЃУЛ: И добрина не ти годи. ја земав храната и дојдов да ви ја донесам за да не останете гладни. Ама не се радуваш.
- КАДИР: Така звонеше што си помислив дека не нападнале.
- ЃУЛ: Каков напад?
- КАДИР: Ни во тоалет не можам на раат. Остави го тоа, ајде да не задоцниш. Јас ќе поставам.
- ЃУЛ: Чекај, чекај, ти не умееш. *(Влегува во кујната. Излегува)* Каде се чиниите од овде?
- КАДИР: Од каде да знам. Таму се некаде.
- ЃУЛ: Ги нема.
- КАДИР: Ајде ти веќе оди си. Ќе задоцниш. Децата веќе се загрижиле. Јас ќе најдам сè што треба. Ајде треба да свратиш и кај станодавецот!
- ЃУЛ: Виновен е тој што прави добрина.
- (Ѓул само што сака да ја отвори вратата за да си замине, звончето зазвонува. Кадир веднаш му дава знак на Мустафа да се сокрие. Мустафа влегува во шифоњерот. Ѓул ја отвара вратата. Влегуваат Пазачот и Жената која е машкобањаста).*
- ЖЕНА: Добра ви вечер.
- ЃУЛ: Повелете

- ПАЗАЧ: Сакаме да телефонираме.
 КАДИР: Како да телефонирате?
 ЖЕНА: Од телефон.
 ПАЗАЧ: Останавме во дефелкт. Штом го видовме светлото дојдовме тука.
 ЖЕНА: Нема да ви останеме должни! Ќе ви платиме колку што треба.
 КАДИР: Повелете телефонирајте.
 ПАЗАЧ: Од каде ќе телефонираме?
 КАДИР: *(на пазачот му ја покажува собата на сестрата)* Ете таму.
 ПАЗАЧ: Личен разговор е.
 ЖЕНА: Ти бате излези.
 КАДИР: Во ред ама немојте долго.
(Кадир и Ѓул одат во салонот. Додека Пазачот врти на телефонот Жената влегува во ординацијата. Разгледува. И ја затвора вратата)
 ЃУЛ: Кадир! Овој човек е еден од тие во колата! Се плашам.
 КАДИР: Од што се плашиш?
 ЃУЛ: Погледни ги само и двајцата се како убијци.
 КАДИР: Не трескај!
 ЖЕНА: Во оваа соба нема никој.
 ПАЗАЧ: Провери и надвор!
 ЖЕНА: Добро. *(Влегува во салонот)* Малку ве помачивме.
 КАДИР: Какво мачење?
 ЖЕНА: Ве помачивме, ве помачивме. Ама не ни замерувајте. Нема да ви останеме должни. *(се упатува кон балконскиот прозор и таму со поглед проверува)* Друга просторија немате ли?
 КАДИР: Каква?
 ЖЕНА: На пример друга соба.
 КАДИР: Имаме и едно мало куптило. Ондека. Зошто прашувате? Не разбирам.
 ЖЕНА: Малечка ординацијава. Ама ви врши работа.
 КАДИРТ: Врши.
 ЖЕНА: Тој внатре е мојот маж. Ајде покажи ми го тоа купатило и да си ја завршиме потребата.
 ЃУЛ: Дојдете. *(ја отвара вратата)*
 ЖЕНА: *(влегувајќи)* Фала ти срцка.
 ЃУЛ: Овие беа во колата Кадир!
 КАДИР: На трескај! Се фати за таа кола.
 ПАЗАЧ: *(конечно бројот што го бараше се поврза)* Газда! Јас сум. Ние сме во зградата кај што се крие. Со оправдување дека треба да телефонираме сите станови ги поминуваме. Е па до толку ни работи мозокот де. Видовме дека влезе во оваа зграда. Не само јас туку сите видивме газда. Разбирам. Веднаш... Веднаш... Без исклучоци. Овој пат не ни бега од раце. Штом ја завршиме рабтата ќе те побарам. Овој пат нема да се спаси. Се крие во еден од становите на оваа зграда... Ако треба десет дена и десет ноќи ќе чекаме. Опушти се ти, оваа работа тука ќе заврши. Ајде со здравје. *(го затвара телефонот. Преоѓа во салонот)* Ви благодарам.
 КАДИР: Нема на што.
 ПАЗАЧ: Каде е нашата коравка? Во кој пекол се здена?
 КАДИР: Во тоа е...
 ЖЕНА: *(Доаѓа)* Не паничи! Дојдов! Во ред?
 ПАЗАЧ: Во ред! Онадевме... Ти?

ЖЕНА: Нема никој!

ПАЗАЧ: Колку должиме?

КАДИР: Каков долг?

ЖЕНА: Ало рековме...

КАДИР: Ма каков долг душо? Едно телефонирање за долг ли се смета?

ПАЗАЧ: Се смета, се смета... Не сакаме никому да му должиме. Секој треба за разворот да си плати.

ЖЕНА: Не го тупи туку фрли некој денар.

ПАЗАЧ: *(Намерно вади еден сноп на пари од паричникот, и ги тутнува во рака на Ѓул)* Ќе си го исечеме таквото за да не му должиме на касапот.

ЖЕНА: Ви благодариме. Ах, за малку ќе заборавав. *(од џебот вади една фотографија и ја покажува)* Погледнете убаво. Дали сте го виделе типов? Дали тука дошол еден ваков? Погледнете добро!

КАДИР: Прв пат го гледам.

ЃУЛ: И јас.

ПАЗАЧ: Видете, вие гостилничари, ние патници. Не ја тупете многу! Ако сте го виделе, кажете дека сте го виделе.

КАДИР: Братче не сме го виделе. Ако сме го виделе зошто би криеле. Кој е овој?

ЖЕНА: Тој е еден пријател кого многу го сакаме.

ПАЗАЧ: Ајде довидување.

КАДИР: Пријатно.
(Ѓул ја отвара вратата за да излезат. Внатре влегува Тургут. За малку Тургут и Пазачот ќе се судреаја)

ЖЕНА: Гледај пред себе стари!

ПАЗАЧ: Купи си нови наочари старкељо.
(Пазачот и жената брзо заминуваат)

ТУРГУТ: Кои се вие?

КАДИР: Дојдоа да телефонираат. И ние не можевме да ги одбиеме.

ТУРГУТ: Не пуштајте внатре било кого.

ЃУЛ: Рекоа дека се маж и жена.

ТУРГУТ: Мајсторе како оди?

КАДИР: Останува уште мрсната боја за утре наутро.

ТУРГУТ: Убаво. Ајде нека ти е со лесно.

КАДИР: Благодарам господине

ЃУЛ: Ќе се напиете нешто?

ТУРГУТ: Благодарам ќерко. Не примајте вакви чудни типови! Секакви ги има. Господ да чува сè може да се случи. *(излегува)*

ЃУЛ: *(ја затвара вратата)* Значи го чекаат Мустафа! Не ми веруваше мене. Ама сега веќе виде.

КАДИР: Да. Видов.

ЃУЛ: Што ќе правиме?

КАДИР: Што можеме да правиме? Незнам. Ти што велиш?

ЃУЛ: Веднаш да го испратиме да си оди.

КАДИР: А каде ќе оди?

ЃУЛ: Каде сака нека си оди! Само да си оди од овде.

КАДИР: Не може да си оди. Оти штом излезе на улица ќе го убијат.

ЃУЛ: Него ли ќе го мислиме или нас?

КАДИР: Човечки е и него да го мислиме.

ЃУЛ: Којзнае што направил штом вака го бркаат?

КАДИР: Колку што разбрав учествувал на еден тендер и добил.

- ЃУЛ: Охх! Тој ќе заработи пари а ние ќе се жртвуваме. Што убаво.
- КАДИР: Забораваш едно нешто. Ние по заслуга на овој човек ќе го изнајмиме станот. Мора да живее. Затоа што треба да му земем уште петстотини долари. Ако човеков умре ќе можеме ли да го изнајмиме станот?
- ЃУЛ: *(Сега сваќа)* Добро ќе му ја кажеш ли ситуацијата?
- КАДИР: Се уште не сум решил. Ама изгледа дека е најдобро да му се каже. Човекот и без тоа е во паника. Вака така, ќе поминат пет ноќи и парите ќе си ги земеме. После тоа господ со него.
- ЃУЛ: А ако го продолжат чекањето?
- КАДИР: Не губи надеж. Ќе најдеме некој начин да го пакетираме Мустафа.
- ЃУЛ: Ако не најдеме? Ако го убијат човекот?
- КАДИР: Ќе го убијат.
- ЃУЛ: Да се јавиме во полиција. Нека дојдат да го спасат човекот.
- КАДИР: Во таа прилика и нас да не фатат. Полуде ли ти? Остави ми ги овие работи мене. Само после ова никако да не ја отвараме врата на никој. Дури и на телефонот да не се јавуваме.
- ЃУЛ: А ако не побара господинот Ахмет?
- КАДИР: Ќе речеме “не звонеше“.
- ЃУЛ: Ако дојде господин Тургут?
- КАДИР: Ќе погледнеме низ шпиунката. Само нему ќе му отвориме.
- ЃУЛ: Човекот е внатре, ќе остане без воздух.
- КАДИР: Остави јас ќе средам.
- ЃУЛ: *(Незабележително гледа низ балконскиот прозор)* Ако чекаш овие луѓе да си заминат тешко се лажеш. Сме награбусале.
- КАДИР: Ти не се оптеретувај со овие работи. Ќе најдеме некој начин. И ова не го заборавај! Нема поголема беља од тоа да си без дом! Ајде излези и замини веќе.
- (Ѓул затварајќи ја вратата си заминува. Кадир гледа низ балконскиот прозорец. Забележува дека Ѓул си замина и влегува во ординацијата. Го отвора шифоњерот. Мустафа и Нуртен целите помодрени излегуваат надвор)*
- КАДИР: Ништо не ме прашувајте. Ајде да си го изедеш јадењево. Госпоѓо Нуртен вие дојдете со мене.
- (Кадир преоѓа во салонот а Нуртен и Мустафа си разменуваат нежни погледи).*
- МУСТАФА: Јас сум Мустафа.
- НУРТЕН: Јас сум Нуртен. Сама сум. Невина сум.
- МУСТАФА: И јас... Како можам да ве најдам?
- НУРТЕН: *(затишува на едно ливче и му го подава)* Еве вака.
- КАДИР: Госпоѓа Нуртен!
- НУРТЕН: Доаѓам господине доктор! *(Кон Мустафа)* Побарај ме!
- МУСТАФА: Ќе ве побарам.
- (Нуртен ја држи раката на Мустафа, како со голема желба да не се раздвојат. Ама штом ги слуша чекорите на Кадир се оттргнува и оди кон салонот)*
- КАДИР: Повелете госпоѓо Нуртен. Да продолжиме од таму каде што затанавме.
- НУРТЕН: Друг пат господине доктор. Целата сум со торта измачкана. Треба што поскоро да си одам дома за да се исчистам. За сè сум ви благодарна.
- КАДИР: Ви се молам. Ви приредив една невкусна шега.
- НУРТЕН: Баш обратно. Доживеав неверојатни нешта. Благодарение на вас. Добро

- ќе е веќе да си заминам. Па и нема повеќе зошто да останам.
- КАДИР: Нема?
- НУРТЕН: Нема. Па видете вие сте женет. Немам намера на овие години да влегувам во авантури. Криење, бегане Тоа не е за мене. Целта ми е да најдам некој со к'смет...
- КАДИР: Барем да се напиевте еден чај. Толку многу се изнамачивте. Се вплеткавте во една немила ситуација.
- НУРТЕН: Не е важно. Некој ден ќе се напиеме, докторе. Останаете со здравје.
- КАДИР: Пријатно госпоѓо Нуртен.
(Нуртен, како една пеперутка што со радост лета, си заминува. Мустафа ги разгледува стасаните кофтиња од ресторанот и од време на време останува без движења, јасно е дека ја мисли Нуртен. Кадир полека полека ги припрема средствата за кречење. И тој е замислен. Мустафа одеднаш преминува во собата на сестрата и посматрајќи нанадвор врти на телефонот).
- ЖЕНСКИ ГЛАС: *(Возбуден глас)* Привремено поради одредени причини сме затворени. Кога нашиот газда господин Мустафа ќе се врати од пат повторно ќе почне да ги практикува услугите.
 Ако сакате да оставите порака...
(Се слушаат звуци од тепачка. Можеби два удари со рака и звук на оружје)
- МАШКИ ГЛАС: *(Задушен глас)* Абе Мустафа! Со голема возбуда го очекуваме твоето доаѓање тука. Немој да се плашиш! Погребот ќе ти го направиме на достоинствен начин со фанфари.
 Со копнеж ви ги бакнуваме очите.
(Чуден и застрашувачки глас на смеење)
(Мустафа правејќи гримаса со лицето ја враќа слушалката на место. Јасно е дека му го обиле работното. Мустафа замислен, во безизлезност)

V

ТРЕТ ДЕН

(Околу пладне. Ординацијата е веќе искречена. Останало само мрсанта боја да се нанесе. Мустафа е внатре, Кадир во салонот лежи на фотелјите. Мустафа се буди. Тивко станува, на прсти се приближува до балконскиот прозорец. Правејќи фаца се испружува на една од фотелјите на левата страна. Почнува вознемирено да размислува. Зазвонува телефонот. Кадир се буди, еден момент како да ќе стане, потоа повторно главата ја наслонува на фотелјата. Приметува дека Мустафа е буден)

КАДИР: Што си станал така рано?

МУСТАФА: Телефонот звони.

КАДИР: Слушам.

МУСТАФА: Не се јавуваш?

КАДИР: Не се јавувам. Нека звони.

МУСТАФА: А ако е некој болен?

КАДИР: Повеќе ниту болните не ги примам. Додека не завршам со мрсната боја никого нема да примам. Па не може од една страна мрсна боја од друга страна болни.

МУСТАФА: Јас ќе останам нели?

КАДИР: Секако дека ќе останеш. Ти веќе си дел од нас. Уште три ноќи ќе бидеш со нас.

МУСТАФА: Не само три и пет ноќи би останал. Ако сакаш и цела недела...

КАДИР: Не, не, не...Доволно се три. Ту ама се раззвонил овој!

МУСТАФА: Ако сакаш да го исклучам од штекерот.

КАДИР: Неее, нема потреба. Нека звони. Кучињата лаат каравонот си поминува. Ај да видиме уште колку ќе звони? А и ти се умори. Твојата помош многу ми значеше

МУСТАФА: Интересно било да се кречи.

КАДИР: Интересно е. Да не е така зарем би си ја оставил прекрасната работа и да кречам? (одеднаш) Кој број чевли носиш?

МУСТАФА: Јас ли?

КАДИР: Не јас!

МУСТАФА: 43.

КАДИР: Сигурен ли си?

МУСТАФА: Сам си купувам чевли.

КАДИР: Да не е 44?

МУСТАФА: Некои модели дури 42 ми се точни. А зошто ме прашувате господине доктор?

КАДИР: Онака. Ајде уште малку да поспиеме. (се обидува да ги затвори очите. Звукот на звончето од вратата се помешува со звукот на телефонот) Ќе да е сестрата. А ти за секој случај влезе внатре. (Мустафа влегува внатре. Кадир гледа низ шпиунката, ја отвара врата)

ЃУЛ: (Влегува вознемирана) Не ли го слушаш телефонот?

КАДИР: Не го слушам. Не кравај.

ЃУЛ: И без тоа прекина.

КАДИР: Баш добро. Уште од сабајле зр зр зр звонеше.

ЃУЛ: Јас да го попарам чајот.

- КАДИР: Попари го. А потоа ќе зачистиш. Завршив со кречењето. Час поскоро ќе завршам и со мрсната боја. Оваа работа почна и мене да ме вознемирува.
- ЃУЛ: Која работа?
- КАДИР: Како која работа, таа внатре. Ама најдов решение.
- ЃУЛ: Какво?
- КАДИР: Вечерва ќе ја завршиме мрсната боја, утре наутро ќе исчистиме. Така што ќе навлеземе во четвртиот ден. И преостанатиот чек ќе го напишеме и таа работа ќе ја свршиме. До утре вечер и втората рака ќе ја поминеме со мрсната боја. Потоа ќе бидне петиот ден. Без да го чекаме шестиот ден ќе му го предадеме местово на господин Тургут и готово сме завршиле. И ние еден ден пред да дојде господин Ахмет ќе си ја завршиме работата.
- ЃУЛ: Чекаат пред вратите. А ако до тогаш не си заминат што ќе правиме со овој човек?
- КАДИР: Сигурно нема внатре да го оставиме. И за тоа најдов решение.
- ЃУЛ: Најде? Зошто не ми кажуваш, ајде кажи ми!
- КАДИР: (*доверливо*) Овој твој маж е вистински човек. Има мозок како компјутер. Уште ли не го знаеш маж ти?
- ЃУЛ: Кажи ми! Не ме држи во неизвесност!
- КАДИР: Како ќе го спасиме овој човек од рацете на тие надвор? И ти малку размислувај.
- ЃУЛ: Со денови размислувам. Немам никакво решение.
- КАДИР: Немаш решение. Затоа што ниту романи читаш ниту раскази... Незнаеш ниту логика ниту психологија.
- ЃУЛ: На ја тупи туку кажи веќе еднаш.
- КАДИР: Неее, ајде и ти малку размислувај. Ама размислувај релаксирано, затоа што веќе ја завршив работата.
- ЃУЛ: Луѓено како некои аждаји чекаат пред вратите. За да ја завршиш работата ќе треба да бидеш аждаја како нив.
- КАДИР: Насилството со насилство не можеш да го победиш. Доволно е памет да имаш. Ајде сега оди да го попариш чајот.
- ЃУЛ: Кажи ми! Како?
- КАДИР: Еве ќе ти помогнам. На аголот има еден дуќан. Не го примети досега?
- ЃУЛ: На сите страни има дуќани. Кој од нив?
- КАДИР: Ама ова е подруг дуќан. Поточно еден бутик... “Бутик Хиџаб“. Се сети?
- ЃУЛ: Да, да, да. Ама ништо не разбирам.
- КАДИР: Ако размислиш ќе ти текне. Мисли малку. Ама не се плаши. Ја решив работата. Ако сакам сега можам да го испратам Мустафа од овде.
- ЃУЛ: Испрати го штом е така.
- КАДИР: Не може туку така. Тогаш не би можеле да го земеме станот. Сè си има свое време. Биди трпелива. За кратко и за тебе имам една мала обврска. Ама не е опасна обврската... Не инсистирај, не можам да ти кажам. Огладнев. Колку побрзо ќе го спремиш доручекот, толку побрзо ќе дознаеш како ќе го испратам овој човек и тоа без никаков ризик. Види таму има еден лист хартија. Ете на тој лист запиши 43... запиши, запиши...
- ЃУЛ: (*пишувачки*) Како загатка.
- КАДИР: За да не забораваме. Значајно е работите да бидат припремени. Ајде оди во кујната.
(*Гул со брзање ама и малку сољубопитност оди во кујната*)

ВТОР ЧИН

VI

ПЕТТИОТ ДЕН

(Кадир со четката враќа, како да слика уметничка слика, на неколку места ги прави последните исправки, а Ѓул со голема сериозност, со крпата в рака, ја бршише прашината од елементите. По сè изгледа дека кречењето сосема е завршено. Мустафа си го јаде јадењето што му е во теспијата. Кадир со големо задоволство ги погледнува вратите и салонот).

КАДИР: Како бидна а?

ЃУЛ: Да си жив и здрав.

КАДИР: И ти да си жива и здрава. Со чисто лице излегуваме и од оваа работа. *(Доаѓа до Мустафа)* Наздравје да ти е.

МУСТАФА: Благодарам докторе.

КАДИР: Ееее, четири вечери си тука.

МУСТАФА: Така е.

КАДИР: Вечерва ќе ти биде последна тука.

МУСТАФА: Уште неколку дена...

КАДИР: Можеби уште една вечер ќе можеш но за тоа јас не можам да одлучам. Во ред?

МУСТАФА: Не оздравев...

КАДИР: Не, не, добар си. Ама ако има потреба ќе продолжиме. Денес што требаше да правиме?

МУСТАФА: Незнам.

КАДИР: Знаеш. Што требаше еден ден предходно да направиме? Остатокот од парите.. Чек...

МУСТАФА: Утре да го напишам?

КАДИР: Не, не, не... Сè треба на време да се направи. Што бива, што не бива. Ти ајде напиши го чекот да те видам. Па додека сестрата нема обврски да оди да го размени. *(Мустафа го вади тештрчето со чекови, пишува)*

КАДИР: *(го зема. Го гледа)* Убаво. Дај боже да има покритие.

МУСТАФА: Има. И уште една недела ако останам и тој ќе има. Дури и месец дена да останам и тој ќе има покритие... Јас имам многу пари

КАДИР: *(Оди до Ѓул)* И оваа работа заврши. Ајде не губи време оди размени го и дојди.

ЃУЛ: *(го зема чекот)* Имаш ли уште некоја желба?

КАДИР: Не. Не се забавувај! *(Ѓул излегува. Мустафа ја носи теспијата во кујна. Потоа доаѓа во салонот покрај Кадир)* Да се откажам ли од докторството?

МУСТАФА: Зошто?

КАДИР: Погледни го само искреченово. Ниту ликовните уметници не можат вака да го направат, нели?

МУСТАФА: Така е.

КАДИР: Нешто си натажен?

- МУСТАФА: Се зажелеав за родниот крај докторе. За мајка ми, тако ми, браќата...
- КАДИР: Не си женет?
- МУСТАФА: Не. Поточно ја загубив жена ми.
- КАДИР: Кога?
- МУСТАФА: Пред две години...
- КАДИР: Прими сочувство. Гледајќи те тебе вака млад и таа...
- МУСТАФА: Само што наполни дваесет.
- КАДИР: Сообраќка ли беше?
- МУСТАФА: Не. Сакаа мене да ме убијат. Таа настрада.
- КАДИР: Жал ми е. Имавте ли деца?
- МУСТАФА: Да беше жива после два месеци ќе се породеше. Си замина без да роди едно машко.
- КАДИР: Уште си млад. Повторно ќе се ожениш. Или не размислуваш да се жениш?
- МУСТАФА: Размислувам, како не размислувам? Сакав да прашам. Нели госпоѓа Нуртен ви е пациентка. Таа госпоѓа со која заедно се криевме.
- КАДИР: Аааа!... Госпоѓата што донесе торта.
- МУСТАФА: Да. Каква личност е?
- КАДИР: Како што видовте добра личност е. И убава...
- МУСТАФА: Нешто ќе кажам ама да остане помеѓу нас.
- КАДИР: За секоја тема можеш мене да ми се довериш. Јас сум твој доктор.
- МУСТАФА: Многу ми се допаѓа. Тој ден многу се зближивме.
- КАДИР: Па немавте избор. Го делевте истиот шифоњер.
- МУСТАФА: Ќе го побарав телефонот. Ми го даде еве го овде.
- КАДИР: Па кажи дека си завршил работа. А ти нејзе ѝ се допадна ли?
- МУСТАФА: Ако не ѝ се допаднав ќе ми го дадеше ли телефонот? Ми рече дека можам да ја побарам.
- КАДИР: Да ја побараш.
- МУСТАФА: Како да не ја побарам? Дај боже Ако се спасам од овде ќе ја побарам.
- КАДИР: Ако се спасиш? Па ти по своја воља овде престојуваш. Или пак има нешто што не знам?
- МУСТАФА: Нема. Само така ми се испушти.
- КАДИР: Добро, зошто сега не ја побараш?
- МУСТАФА: Да ја побарам?
- КАДИР: Па нормално, побарај ја. Железото се кове додека е жешко. За овие работи не треба да се одложува. Плус и чесна жена е. Кога разбра дека сум женет веднаш се оддалечи од мене. Не ја испуштај. Ајде побарај ја.
- МУСТАФА: *(Влегува внатре. Врти на телефонот. Се гледа дека е многу срамежлив во овие работи)* Алооо... Јас... Ја барам госпоѓа Нуртен... Јас ли? Мустафа... Ординацијата... Шифоњерот... Тортата... *(наивно се смее)* И јас се радувам. До таквото сум... На истото место сум... Кај докторот... Сакам да се видиме... Не не може! Ионака баш и не го знам Истанбул. Па ете тука сум. Да... *(На Кадир)* “Дасе најдеме,” вели.
- КАДИР: Убаво.
- МУСТАФА: Ама надвор. На Таксим ми вели. А да дојде тука?
- КАДИР: *(малку се замислува)* Зошто да не?
- МУСТАФА: *(во слушалката)* Како и да е ова место го знаеш. Ти дојди. Веднаш ли? Во ред... Пријатно *(Ја враќа слушалката)* Доаѓа.
- КАДИР: Ја среди работата, Браво. Внатре ќе бидете.

- МУСТАФА: Ќе бидеме.
- КАДИР: Ако се случи некоја непредвидена работа...
- МУСТАФА: Ќе се сокриеме господине доктор.
- КАДИР: Уште малку па устата ќе ти биде од уши до уши.
- МУСТАФА: Нема да ти ја заборавам оваа добрина.
- КАДИР: Можеби заедно од овде ќе излезете и ќе одите некаде. Како и да е госпоѓа Нуртен го знае Истанбул.
- МУСТАФА: Не, не, нее... Сега воопшто нема таква потреба. Како и да е во иднина ќе се изнашетаме.
- КАДИР: Ти си знаеш.
(Мустафа незабележително погледнува низ балконскиот прозор. Веднаш се трга. Кадир доаѓа до него. Погледнува)
- КАДИР: Ја гледаш таа кола?
- МУСТАФА: Ја гледам. Во што е работата?
- КАДИР: Точно четири дена стои тука пред вратите. Има нешто чудно ама не сватив. Што ли може да биде?
- МУСТАФА: Незнам.
(звони звоното од вратата)
- КАДИР: Веројатно е сестрата. Ама ти сепак влезе внатре.
- МУСТАФА: Може.
(Мустафа оди во ординацијата. Кадир зирка низ шпионката. Ја отвара вратата. Прво влегувава Гул. По неа Халит)
- ХАЛИТ: Муууу!
- КАДИР: *(Збунет)* Господине Халит? Ве молам прејдете во салонот.
- ХАЛИТ: *("мукајќи" влегува во салонот)* Леле колку убаво биднало тука. Душава ми се израдува.
- КАДИР: Ете заличи на нешто.
- ХАЛИТ: Нееее, неее... Многу убаво биднало. Телефонот не ви работи? Од вчера ве барам ама ништо.
- КАДИР: По се изгледа имаше некој проблем. Сите се жалат. Ама денес им се јавивме на тие што бараа.
- ХАЛИТ: На лоши работи си помислив. Прашав во службата "нема ништо" ми рекоа.
- КАДИР: Надвор имало некој прекин. Дојдоа и средија.
- ХАЛИТ: Телефонот е назначајна алатка за работата. Телефонот ти е десна рака. Знаеш ли зошто денс дојдов кај тебе?
- КАДИР: Со арно да е господине Халит?
- ХАЛИТ: За господин Тахсин. Си му посветил внимание. Да си жив и здрав.
- КАДИР: Ви се молам. Што направив јас... Како е сега?
- ХАЛИТ: Многу е добар. Тоа што дојде кај вас со многу нешта се здоби. Се здоби со здравје. Што направивте за тој да оздрави?
- КАДИР: Ништо не направив.
- ХАЛИТ: Како ништо не направивте? Човекот целосно се промени. Знаете Тахсин беше шеф на вработените. Веднаш го унапредивме во заменик директор на вработените.
- КАДИР: Не ве разбрав..
- ХАЛИТ: По сè изгледа дека ти си му советувал како со разбирање да ѝ пристапи на својата сопруга.
- КАДИР: Да. Се сеќавам. Ете му кажав така некои нешта...
- ХАЛИТ: И тој цела вечер размислувал за тие нешта што си му ги кажал. Увидел

дека си во право и човекот се променил.

КАДИР: Господе боже...

ХАЛИТ: Знаеш ли каков човек беше порано? Голем праведник беше. Каде и да видеше некоја грешка, веднаш по свое сакаше да ја поправи. Затоа и го викаа Праведникот Тахсин. На свој начин се обидувааше да ги спречи случаите за поткуп, штом ќе приметеше нерегуларна состојба веднаш ја известувааше управата. Целата фирма од ова беше иритирана. Колку пати ќе го тргнев и “Види Тахсин не се мешај во секоја работа. На ваков начин можеш да останеш без работа. Заврши веќе твојот начин на дејствување. Во државава се воспоставува нов поредок. Во овој поредок кој колку успеал на тоа си останува. На тој што останал доле, душата ќе му ја вадат. Види поради оваа твоја правда дури и жена ти си побегна од тебе“, му имам кажано. Ама за тебе. Никако да ме послуша за тоа што му кажувам, и од инает се однесуваше како што си знае. Ако немаше што да прави, во сообраќајна ќе пријавеше некоја кола која што не вози по прописите или пак ќе пријавеше некоја медицинска служба во министерството за здравје.

КАДИР: Велите дека му се отворија очите?

ХАЛИТ: И тоа како му се отворија!

КАДИР: Значи дека се откажа од тие навики?

ХАЛИТ: Да, се откажа. Штом излезе од твојата ординација и се врати на работното место, јас бев прв што ја забележав неговата позитивна промена. Штом ме виде прво што рече е: “Почитуван генерален директоре. Многу сум ви благодарен. Баш убаво што ме пративте кај тој доктор“.

КАДИР: Господе боже!...

ХАЛИТ: Си му кажал да биде поразбирлив со жена му и тоа било доволно. Мислам дека целата промена кај него се крие токму во оваа реченица.

КАДИР: Ќе се напиете нешто? Чај, кафе или една ладна кола?

ХАЛИТ: Би се напил нешто ладно.

КАДИР: Само момент. *(оди во сестринската соба кај Ѓул)* Го размени ли?

ЃУЛ: Го разменив.

КАДИР: Во ред. Нека останат во твојата ташна. Донеси две коли од фрижидерот. *(повторно влегува во салонот)* Значи така...

ХАЛИТ: Да Тахсин веќе сватил во каков свет живее. Всушност, не одложуваше ова да го докаже.

КАДИР: Што направи?

ХАЛИТ: Имавме тројца нововработени. Веднаш им скратил од нивните плати. “Од каде знаете“? ќе ме прашате. Еден од ново вработените е мој внук. Ама нормално Тахсин не знаеше дека ми е внук.

КАДИР: Тууу... лошо сум му направил на господин Тахсин

ХАЛИТ: Што зборувате? Штом дознавме веднаш го именувавме во заменик на директор за вработените. Бидејќи ги покажа првите знаци за вколпување во системот, кај целиот управен одбор предизвика голема радост. Некој кој е спротивен на нивните гледишта па макар и да е поставен на некоја небитна положба, нив ги правеше нервозни. Затоа веднаш го поканивме на состанок и му ја честитавме новата работна положба. Ни се заблагодараа и рече дека ќе работи уште поангажирано. Во очите му се читаа среќата и љубовта кон работата. Како да ветуваше дека во потполност ќе се вклопи во системот. Не одолговлекуваше да предложи на местото на

петмина кои требаа да се пензионираат, да се примат нови петмина без никакви отворени прашања. Ме разбираш ли што сакам да кажам господине доктор? Тоа значи пет нови луѓе тоа се пет први плати.

КАДИР: Не се шегувајте нели господине Халит?

ХАЛИТ: Какво шегување човече! Јас само за вистината зборувам. Изгледа дека и вие немате поим за новиот поредок. Во новиот поредок сите институции ќе се приватизираат, тие што имаат пари ќе можат да си обезбедат опстанок. Тие што не ќе можат ова да го обезбедат ќе си умрат, ќе останат прости и ќе останат гладни. Така да во новиот поредок нема место за слабите и немоќните. Во последниот век тоа се виде, дека не може така да се постават работите. Со сила не може да се постигне еднаквост помеѓу немоќните и моќните. Ова веќе е јасно. Така да сите односи што ги знаеме треба да се променат. На сите улици, за народот да научи, треба да биде напишано “Тој што си ја знае работата ќе ужива“, “тој што е доле да му се извади душата“, “Секој овен е врзан за својата нога“, “Капетан е тој што ќе си го спаси бродот“. Тахсин е веќе капетан што си го спаси бродот, благодарейќи ви вам господине доктор. *(Ѓул ги донесува колите)* Ти благодарам ќерко.

ЃУЛ: Наздравје нека вие господине Халит. *(се враќа во својата соба)*

ХАЛИТ: Бајаги се задржа.

КАДИР: Кој?

ХАЛИТ: Тахсин! Тука ќе се најдеме. Ќе ви се заблагодарел. Потоа заедно ќе одиме на работа. *(Звони телефонот)*

КАДИР: Видете почна да работи.

ХАЛИТ: Убаво.

ЃУЛ: *(ја зема слушалката)* Ало... Да... Да господине доктор. Само момнет... *(подавајќи ја главата)* Телефон...

КАДИР: Со ваша дозвола *(влегува во собата на сестрата)* Ало... Јас сум... Повелете господине Ахмет... ви благодарам, многу ви благодарам. Заврши. Многу убаво бидна. Се исуши. За кратко ќе му се јавам на господин Тургут да дојде да види. Вие кога ќе и дојдете? Во Истанбул? Во Истанбул сте? Кога дојдовте? Каде сте сега? За петнаесет минути? Во ред... Во ред господине. Пријатно... *(во паника го затвара телефонот, на Ѓул)* Господин Ахмет се вратил од Германија. За кратко тука ќе биде!..

ЃУЛ: Како е можно? После два дена требаше да си дојде.

КАДИР: Од каде да знам јас. Само што се истуширал, “да ја исушам косата и ќе дојдам“ ми рече.

ЃУЛ: Лелеее... што ќе правиме?

КАДИР: Треба на брзина овие двајца да ги извадиме од тука. Прво да ја средиме работата со оној Мустафа. Ти влезе внатре и речи му на господин Халит дека имам малку некоја работа.

ЃУЛ: *(влегува во салонот)* господине Халит дали сакате уште нешто?

ХАЛИТ: Не, не сакам, ти благодарам ќерко

ЃУЛ: Господинот доктор има малку некоја работа.

ХАЛИТ: Нема проблем. Оваа ординација се смета како да е моја. Ќе си седам.

Нека си ја гледа работата. *(Од џебот вади еден весник. Почнува да чита)*

КАДИР: *(Приметува дека Ѓул влегла)* донеси го пакетот.

ЃУЛ: Каков пакет?

КАДИР: Пакетот што го зема од бутикот Хиџаб. Брзо. *(Ѓул оди во кујната. Се враќа со еден пакет)* Ти остани тука. *(влегува во ординацијата)* Види Мустафа. Ти веќе оздраве. Денес ќе те испишам.

- МУСТАФА: Денес ли?
- КАДИР: Да. Веднаш. Не е добро да останеш некаде каде нема потреба.
- МУСТАФА: Ама јас платив за пет дена.
- КАДИР: А јас платив за јадењето. И тоа го пресметувам.
- МУСТАФА: Не! Не излегувам надвор.
- КАДИР: Чекај не се возбудувај. Знам дека надвор те чекаат. Но тебе ништо нема да ти се случи. Пред очи чекор по чекор ќе им поминеш.
- МУСТАФА: Од каде ги знаеш овие нешта?
- КАДИР: За толку глуп ли ме сметаш Мустафа? Учествувавше на тендерот и им стана конкуренција. И сега сакаат да те убијат. Бидејќи ти ништо не рече и јас си молчев. А што друго можев да правам.
- МУСТАФА: Иако ова го знаеш не можеш надвор да ме исфрлиш. *(го вади пиштолот)* Тука ќе останам!..
- КАДИР: Тргни го тој пиштол Мустафа. Види јас ги превземав сите потребни нешта. *(го отвара пакетот. Една ташина и црна чаршав, едни наочари за сонце и чевли држи во рацете)* Ќе се облечеш! Сега ќе те спремиме. Ќе излезеш и ќе си заминеш. Што мислиш зошто ти ги земав мерките бе човеку? Мустафа нема од што да се плашиш. Ако не си излезеш поголеми бељи ќе не снајдат. И тебе и мене. Неќна под изговор дека сакаат да телефонираат дојдоа кај нас. Ја покажаа твојат фотографија и не прашаа за тебе. Се одлучивме да не им кажуваме. Но сега ништо не можеме повеќе. Затоа што од првиот стан на приземје сите станови поединечно ги пребаруваат. Не се плаши! Ако правиш како што ќе ти кажам, неприметно ќе те изнесеме од овде.
- МУСТАФА: Зошто не ми кажа дека прашуваат за мене?
- КАДИР: Помислив на тоа. Ама немаше да има ефект. Затоа што немав мерки за претпазливост
- МУСТАФА: Сега дали имаш?
- КАДИР: Наскоро ќе видиш. *(довикнува)* госпоѓа Ѓул!
- ЃУЛ: *(влегува)* Повелете господине доктор.
- КАДИР: Помогнете да се облече.
- ЃУЛ: *(отварајќи го пакетот)* соблечете го палтото.
- МУСТАФА: Ќе бидам без палто?
- КАДИР: Не прашувај вакви небитни прашања! Ќе го ставиме во оваа торба. Плус ќе треба и кондурите да ги извадиш.
- МУСТАФА: Бос ли ќе одам?
- КАДИР: Ќе одиш и тоа како Тарзан од Маниса! Не трескај! И не прашувај! *(Ѓул, почнува да му го облака црниот чаршав на збунетиот Мустафа. Звони звончето од вратата)* Јас ќе отворам. Ти продолжи со работата. *(излегува)*
- МУСТАФА: А ако се тие?
- ЃУЛ: Стој! *(наслушнува)*
- КАДИР: *(сирка низ штионката. Приморан е да отвори бидејќи Халит е внатре)* Добре дојдовте господине Тахсин.
- ТАХСИН: Ти Кадир си или господин Ахмет?
- КАДИР: Докторот.
- ТАХСИН: Госпoде боже!... Госпoде боже! Дојде ли господинот Халит?
- КАДИР: Внатре е. Повелете.
- ХАЛИТ: Дојди ваму Тахсинче. Доцниш.
- ТАХСИН: Почитуван генерален директоре. Се смиливме со жена ми.

- КАДИР: Се смиривте?
- ТАХСИН: Вие сте заслужен господине доктор.
- КАДИР: Што направив јас?
- ТАХСИН: Што уште да направевте?
- ХАЛИТ: Господине доктор ви рековте нешто и му ги отворите очите.
- КАДИР: Со ваша дозвола јас малку ќе влезам внатре.
- ХАЛИТ: Терајте си ја вие работата докторе.
- ТАХСИН: (*ином Кадир излезе*) Докторот има еден брат. Ќе помислите дека е тој самиот. Тој е молер. Невозможно колку си личат. Ќе се зачудите. (*Тахсин и Халит продолжуваат да зборуваат така што никој неможе да ги слушне*)
- КАДИР: (*Го здогледува Мустафа во црна чаршав и наочари за сонце*) Супер.
- ЃУЛ: Таман му е.
- МУСТАФА: Ме стегаат ова штикличињава.
- КАДИР: Ти си тој што рече 43. Јас не сум виновен.
- ЃУЛ: Со сила му ги натнав.
- КАДИР: Пооди малку да видам. И ташната земи ја на рамо. (*Мустафа многу се труди да прооди. Многу се мачи*)
- МУСТАФА: Најдобро ќе биде да си ги облечам моите чевли.
- КАДИР: Да бе горе како кукла доле ѓубре! Не може така. Ако поодиш малку ќе попуштат.
- ЃУЛ: Уште и да зврне малку.
- МУСТАФА: Колку време ќе ги носам штикливе?
- КАДИР: Додека да се качиш во таксито што ќе го повикаме.
- МУСТАФА: Штом е така каде ќе ги фати дожд?
- КАДИР: Мустафа не прашувај аналитички прашања! Ти сега малку пробај да одиш. Јас да ти викнам такси. (*излегува*) (*Мустафа, со поммош на Ѓул почнува низ собата да оди, Кадир од листата на “важни телефони“ закачена на ѕидот го бара бројот на такси станицата. Врти на телефонот*)
- КАДИР: Ало... Можете ли итно едно такси да ни пратите? Улица Јолпалас, Ак’н Апартаменти. Ние од прозорот ќе гледаме. Веднаш ќе се симнеме. Ве молам само да не доцни! (*Ја спушта слушалката. Повторно оди до нив*) Како е? Може ли да оди?
- ЃУЛ: Гледаш како се мачи.
- МУСТАФА: Нема да можам по скалите да одам.
- КАДИР: Со лифт ќе одиш!
- МУСТАФА: Најдобро е некој под рака да ме фати.
- КАДИР: До каде?
- МУСТАФА: До таксито. Во спротивно ќе се сплеткам и ќе паднам.
- КАДИР: На кого мислеше кога рече некој?
- МУСТАФА: На тебе.
- КАДИР: Не може.
- МУСТАФА: И тоа како може. (*го фака под рака*) Тешко ми е ама ја бива. Гледаш?
- КАДИР: Не можам да ризикувам.
- МУСТАФА: Ако е ризично зошто сакаш да излезам надвор?
- КАДИР: Не е ризично! Ама што бива што на бива.
- МУСТАФА: (*седнува*) Ако е така што бива што не бива тогаш тука ќе си останам. Што и да се случи тука нека се случи! Ако ништо друго барем нема да умрам во женски алишта!

- КАДИР: *(приметувајќи дека Мустафа сака да го извади чаршавот)* Застани! Немој веднаш од негативна страна да ја гледаш работата! Ќе најдеме некое чаре. Помогни му уште малку да пооди. Јас да видам дали дошло таксито. *(Додека Мустафа пробува да оди, Кадир влегува во салонот)*
- КАДИР: Простете ама не можам да ви посветам внимание.
- ХАЛИТ: Ви се молам докторе гледајте си ја работата. Ние не сме странци.
- КАДИР: *(погледнува низ прозорецот)* Каде се задржа оваа кола?
- ХАЛИТ: Каква кола?
- КАДИР: Повикав Такси, како да доаѓа од странство.
- ТАХСИН: Рековте кола па се сетив. *(станува од своето место и покажува)* ја гледате онаа црна кола?
- ХАЛИТ: Дааа?
- КАДИР: Што е со таа црна кола?
- ТАХСИН: Првиот ден кога дојдов кај вас и тогаш беше на истото место. Сеуште е таму.
- КАДИР: Не ми го привлекла вниманието.
- ТАХСИН: Што се однесува до мене, сомнително ми е. А внатре едни луѓе без шарм.
- ХАЛИТ: Можеби е кола на цивилни полицајци. И можеби се припремаат за некоја акција.
- ТАХСИН: Сега ќе разбереме. *(на кадир)* Како се викаше улицава?
- КАДИР: Улица Јолпалас.
- ТАХСИН: Зградава е Ак'н апартмани така ли?
- КАДИР: Господине Тахсин веднаш сте запамтиле.
- ТАХСИН: Ако ми дозволите би телефонирајте.
- КАДИР: Повелете.
- ТАХСИН: Не се плашете! Нема да знаат дека од овде се јавуваме.
- ХАЛИТ: *(додека Тахсин оди кон собата на сестрата)* Навиките се положи од збеснатоста. Старата навика повторно се појави.
- ТАХСИН: *(врти некој брбој)* Ало... *(со голема брзина)* Дали е тоа полициска служба за помош? На улица Јолпалас, спроти Ак'н Апартманите, една црна кола четири дена стои таму. Внатре има четворица сомнителни типови. Помисливме дека е цивилна полициска кола. Ама може да се и некои терористи па ја користам својата граѓанска должност и ве известувам за тоа. Побрзајте за да не се случат несакани нешта. Должност ни е тоа господине, наша должност е тоа. *(Прекинува. Преминува во салонот)* Не била полициска кола.
- ХАЛИТ: Нели немаше да се мешаш во ниедна работа на луѓето бе Тахсин?!
- ТАХСИН: Па, не до толку почитуван директоре. *(И тројцата стојат до прозорецот. Звони звочето на вратата. Кадир оди до вратата и сирка низ шпионката и ја отвара вратата)*
- КАДИР: Госпоѓа Нуртен?
- НУРТЕН: Дојдов кај господин Мустафа.
- КАДИР: Знаам. Повелете. *(Прво тој влегува. Кон мустафа со црниот чаршав)* Ништо не е. Олабави се! *(кон Гул која кога виде дека Нуртен е дојдена целата се накострешила)* Не е за кај мене, кај него е дојдена. Наскоро ќе се венчаат. Ајде ние да излеземе. *(Кадир и Гул излегуваат. Нуртен бидејќи не знае дека Мустафа е покриен со црниот чаршав, така си стои. Гул си оди во сестринската соба, а Кадир оди во салонот до прозорецот)*
- МУСТАФА: Изгледа не ме препозна?

- НУРТЕН: *(исплашено)* Аааај!
- МУСТАФА: *(си го открива лицето)* Не се плаши јас сум!
- НУРТЕН: Што треба да значи оваа облека?
(Нуртен изненадена слуша што Мустафа и раскажува, звони звончето на вратата. Ѓул сирка низ шпионката. Кадир затварајаќи ја вратата од салонот доаѓа до Ѓул)
- ЃУЛ: Господинот Тургут. Ако сакаш да не му отвораме.
- КАДИР: *(малку се замислува)* Кажим да се сокријат.
(Ѓул брзо влегува внатре. Им дава знак да се сокријат. Кадир ја отвара вратата)
- ТУРГУТ: Здраво мајсторе.
- КАДИР: *(тивко)* Добро дојдовте господине Тургут.
- ТУРГУТ: Знаеш ли дека Ахмет се врати?
- КАДИР: Знае. И јас ќе ви се јавев за да ви кажам. Кречењето заврши.
- ТУРГУТ: Зошто тивко зборуваш?
- КАДИР: Внатре има двајца полициски шефови.
- ТУРГУТ: *(Се исплашува)* Што се случило?
- КАДИР: Не знам. Најверојатно ја следат таа сомничава кола од спротива. Изгледа се сомневаат дека тие во колата се терористи и ги следат.
- ТУРГУТ: *(Сирка низ подотворената врта на салонот)* Не дај боже овде да се случи некое пукање. Сите зидови ќе станат бербат, за никаде. Вака ли се следи? Да се вознемируваат граѓаните!
- КАДИР: Дури не се приметуваш дека се полицајци. Како обични граѓани се. Човек да си помисли дека е некој директор на некаков холдинг.
- ТУРГУТ: А другиот како директор на вработените.
- КАДИР: Не. Заменик на директорот.
- ТУРГУТ: *(тивко се смее)* Какви типови се овие полициски шефови човече! Како само заинтересирано гледаат. Како да гледаат некој филм.
- КАДИР: Ама однадеж можат да го извадат оружјето и насекаде да се распукаат.
- ТУРГУТ: Затоа треба да се биде претпазлив. Ти кажаа ли дека се полицајци?
- КАДИР: Не ми кажаа. Јас си сватив. Помислија дека сум доктор. Не сакав да им го расипам расположението.
- ТУРГУТ: Добро си сторил. Оти и ови е ги почитуваат докторите. Како и да е ние сме им потребни.
- КАДИР: Остатокот од парите вие или господин Ахмет ќе ми ги даде?
- ТУРГУТ: *(неможејќи да го тргне погледот од внатре, вади еден свиток на пари, јасно е дека предходно ги припремил, му ги подава на Кадир)* Потпиши го и тоа ливче. Господинот Ахмет е многу ситничар за вакви работи.
- КАДИР: Вие останете тука. Јас од внатре да земам пенкало и да го потпишам ова.
(Влегува во сестринската соба. Врти на телефонот, тивко) Ало!.. поврзете ме со господинот Тургут. Брзо! Каде? Керко слушај ме сега убаво. Под итно да го најдеш. Во зградата има пожар. Веднаш да оди дома. Јас сум негов комшија. Не го губи времето, побрзај!
(прекинува. Го потпишува ливчето. На Ѓул) Кога ќе те побарам ќе го повикаш господин Тургут. Разбра?
- ЃУЛ: Разбрав.
(Кадир повторно тивко оди кај Тургут)
- КАДИР: Се случува ли нешто?
- ТУРГУТ: Не, само така си гледаат.
- КАДИР: Земете го документот. Го потпишав. Ќе му го дадете на господин Ахмет.

- (стојат маку така безгласно. Звони телефонот)
 ЃУЛ: (се јавува) Ало. Момент. (оставајќи го телефонот, тивко кон Тургут)
 Господине Тургут. Телефон.
 ТУРГУТ: (кон Кадир) Баш сега ли најдоа. Ти остани тука. (тивко влегува во сестринската соба. Ја зема слушалката) Ало... Јас сум... Имам работа кажувај брзо. Тивко зборувам затоа што наскоро ќе започне акција. Кажи... Да... Каде? Во нашата зграда? Кој? Мојот комшија? Веднаш... (брзо прекинува. Тивко ама со трчање го подбуцнива Кадир со раката. Брзо но со тивок глас) Во нашата зграда имало пожар. Јас си одам.
 КАДИР: (Ја отвара вратата и кон Тургут кој си заминува) Со лесно да е! Со лесно да е! (кон Ѓул) И оваа работа ја средивме. Нека се спремат. Јас да го видам таксито.
 (Ѓул влегува внатре, и им овозможува на Нуртен и Мустафа да излезат. Штом Кадир доаѓа до прозорот, однадвор се слуша сирена со непрекинати свирежи. Кадир со знаци му објаснува на шоферот дека сега ќе дојдат. Звукот на сирената како да се лути потоа стивнува. Кадир затварајќи ја вратата од салонот влегува во ординацијата)
 ТАХСИН: Види и полициската кола дојде.
 ХАЛИТ: Ама застаана.
 ТАХСИН: Каде оди полицаецот што излезе од колата? Зошто ја отвараат вратата од колата?
 (Кадир влегува во собата)
 КАДИР: Дојде таксито. Точно пред вратата е... Сè што треба да направиш е од овде да излезеш и да си влезеш во таксито. Зошто си ги извадил чевлите? Ние овде војна водиме а ти правиш глупости...
 МУСТАФА: Ти да ме симнеш доле.
 КАДИР: Нека те симне жената со која ќе се ожениш. Жените сакаат авантури. Нели е така госпоѓа Нуртен? Фати го под рака.
 ЃУЛ: Прво да ги облече чевлите.
 МУСТАФА: Мора ли да ги облечам штиклите?
 КАДИР: Мустафа работава ја одолговлекуваш. Ти реков мора да ги облечеш. (Мустафа се обидува брзо да ги облече чевлите. Ама се мачи) Пред малку ги облече бе Мустафа.
 МУСТАФА: Ми се подуле нозете.
 КАДИР: Ке биде!... Мора да биде!... Брзо!... Кај и да е ќе дојдат.
 (Мустафа успева да ги облече. Покривајќи го лицето ја фаќа Нуртен под рака. Тешко движејќи се одат кон вратата. Кадир тивко ја отвара вратата, како да ги подбутнува кон надвор од вратата. После тивко ја затвара вратата).
 КАДИР: (длабоко зема воздух) Охх!
 (Звони звоното од вратата. Кадир сирка, не отвара)
 МУСТАФА: (однадвор викајќи) Торбата! Торбата!
 КАДИР: (кон Ѓул) Оди земи ја торбата од внатре.
 (Ѓул како молња оди внатре и ја зема торбата)
 МУСТАФА: (однадвор) Торбата!.. Торбатааа!.. Чевлите!.. Палтото!..
 КАДИР: (Само малку ја отвара вратата за да не влезат внатре) Почекај! Еве доаѓа. (Ја подава низ процепот торбата што Ѓул ја донесе. Веднаш ја затвара вратата и длабоко зема воздух) “Охх“. Си заминаа нели?
 ЃУЛ: Заминаа.
 КАДИР: Жими бога не ми се верува. Се ослободивме од оваа работа. Така ли е?

- ЃУЛ: Не, сеуште не се ослободивме. Ги заборава тие внатре.
КАДИР: Да. Ама и ним да им направиме иста финта. Најди ми ја визитката од господин Халит.
- ЃУЛ: *(бара)* Тука некаде беше. Ај божеее!
КАДИР: Најди ја брзо! Кај и да е господин Ахмет ќе дојде. Брзо. Не можеш да ја најдеш. Не можеш да ја најдеш! Нема да ја најдеш!
- ЃУЛ: Ја нема! Што да правам?
КАДИР: Најдобро е од него да побараме.
ЃУЛ: Може ли?
КАДИР: И тоа како може? Гледај сега како може. *(тивко влегува во салонот. Полека им се приближува)* Се случува ли нешто?
ХАЛИТ: *(со ист тивок глас)* Зборуваат со полицајците.
ТАХСИН: Чудно! Полицајците на тие сомнителните им даваат пари.
ХАЛИТ: Што има тука за чудење? Им ги даваат парите што им се кусур.
КАДИР: Господине Халит сме ја загубиле вашата визит карта.
ХАЛИТ: *(од џебот на сакото вади и му ја подава)* И полицајците се токму како што треба. Веќе постоечката верба за оваа држава е токму на место. *(Кадир оди во сестринската соба и на телефонот тивко зборува)* Судот, Безбедноста, Здравството, Владата, Дури и собранието. Веќе верувам дека системот се воспоставува. Новиот светски поредок и во нашава држава се воспоставува. *(Кадир со знаци и покажува на Ѓул да го викне Халит итот ќе зазвони телефонот. Тој влегува внатре. И таа го следи. Загрижен е. Наеднаш од надвор почнуваат да пукаат со оружје. Халит и Тахсин легнуваат долу. Кадир продолжува да следи. Од лицето на Кадир разбираме дека нашиве си заминаа а тоа го разбираме од како ќе слушваме како таксито со голема брзина заминува. Тишина. Звони телефонот. Ѓул се јавува)*
- ЃУЛ: Само момент. *(доаѓа во салонот)* Господине Халит вас ве бараат.
КАДИР: *(кон Халит кој наведнат тргнува да оди, со нормален глас)* Опасноста помина. Можеме исправено да се движиме.
ХАЛИТ: *(ја зема слушалката)* Ало... Јас сум... Што се случило? Штоо? Повикај пожарна! Кажи им ја точно адресата! Јас сега таму ќе дојдам! Кажи им на пожарникарите дека ќе им дадам многу пари. Аман не заборавај. Многу пари! *(прекинува)* Кај нас има пожар .
КАДИР: Со лесно да е.
ХАЛИТ: *(застанува за кратко, се насмејува)* Добра финта.
КАДИР: Господине Халит одете што поскоро.
ХАЛИТ: Не се вознемирувај ќе одам. Дури и Тахсин ќе го понесам. Ама прво да се јавам дома кај нас.
КАДИР: Не се јавувајте. Не се задржувајте.
ХАЛИТ: Уште од самиот почеток добро ја тераш работата. Ама ова не го заборавај, додека кречеше јас ја сватив вистината. Не ме сметај за глуп!
КАДИР: Не дај боже!
ХАЛИТ: Ти се молам мајстор Кадир.
КАДИР: Ама...
ХАЛИТ: Остава ги сега овие работи. Навистина многу те засакав. Јас животот ти го должам. Посебно те засакав. А тоа што ми го побара телефонскиот број демек си го загубил е тоа е навистина ремек дело. Еве ова е еден од најдобрите примери за новиот човек! Знаеш дека ми должиш за

попустот. Тахсин запнал за тоа. Полека полека дојде до крајот и не сакам никакви оправдувања. Потпиши го и пред него дај ми го. Господине Тахсин! *(Доаѓа Тахсин. Халит го повлекува Кадир кон себе и го бакнува во двата образи)* Само така продолжи! Сигурно ќе успееш. Тахсин ние веќе да си одиме. Го спремиле дневниот ред на управниот одбор. Најверојатно ќе бидеш директор на вработените! *(земајќи го ливчето што му го подава Кадир)* Немаше потреба господине Ахмет. Ајде остани со здравје. *(кон Ѓул)* Керко нема ли да не испратиш? *(Ѓул доаѓа. Халит и Тахсин излегуваат. Кадир ја затвара вратата. Едно големо “охх“ земајќи воздух. Ја прегрнува жена му. Среќни ама многу умарни одат кон фотелите и се струполуваат)*

- ЃУЛ: Господинот Халит како да не трча заради пожарот.
- КАДИР: Остај сега. Како рекле прави добро и со добро ќе ти се врати.
- ЃУЛ: Стој! Не е место ни време.
- КАДИР: Добро, добро. *(звони звончето од вратата. Неколку пати накратко. Стануваат. Се средуваат, косите облеката и слично)* Ти сепак погледни прво па потоа отварај.
- ЃУЛ: *(Сирка)* Кога за прв пат дојдов тука, човекот што реке “Овој смотан нема да може да ја заврши работата.
- КАДИР: Чекај и јас да видам. *(сирка. Со насмевка ја отвара вратата)* Повелете господине Доктор
- АХМЕТ: *(Влегува внатре)* Ооооо!.. Оооо!.. *(по ред ги разгледува салонот, сестринската соба, ординацијата)* Оооо! Здравје да имаш мајсторе... Навистина како што те фалеше Тургут така си направил. Ти честитам.
- КАДИР: Ви благодарам господине доктор.
- АХМЕТ: Всушност јас ти благодарам. И на жена ти ѝ благодарам.
- ЃУЛ: Тоа ни е работа господине.
- АХМЕТ: Не дојде ли Тургут?
- КАДИР: Дојде. И ми го даде остатокот од парите. Попустот му го потпишав и му го дадов. Потоа го побараа на телефон и итно со замина. Еве и клучевите ви се тука.
- АХМЕТ: Ви благодарам. Многу сум задоволен од вас. Дали би го искречиле и мојот стан деновиве?
- КАДИР: Штом завршиме со селидбата зошто да не?
- АХМЕТ: Штом е така јас ќе чекам вие да ме побарате.
- КАДИР: *(собирајќи го приборот)* Една кутија од обичната боја беше одвеќе и една кутија со мрсна боја. Ако дозволите ќе ги употребиме за новиот стан што го изнајмивме.
- АХМЕТ: Може, може...А да вие баравте стан!
- КАДИР: Најдовме.
- АХМЕТ: Кој не нашол па вие да не најдете? Без потреба се возбудив.
- ЃУЛ: Ама беше бајаги тешко господине доктор.
- КАДИР: Со ваша дозвола ние да си одиме господине доктор.
- АХМЕТ: Имате дозвола. Ви благодарам за сè.
- КАДИР: Останете со здравје господине доктор.
- ЃУЛ: Останете со здравје.
- АХМЕТ: Пријатно! Рацете да ви се позлатат. Чекам да се јавите мајсторе Р’ дван!
- КАДИР: *(однадвор)* Кадир!... Кадир!...
- АХМЕТ: Леле госпoде боже повторно згрешив! Ти благодарам мајстор Кадир! *(ја затвара врата. Среќен гледа наоколу. Задоволен е. Звони телефонот.*

*Ја дига слушалката) Ало!.. Па каде си ти? Многу убаво биднало. Како тоа да не ми се допаѓа? Што? Не разбрав! Пожар ли? Еее!... Да!.. И на крај што се случи Тургут? Штом е така зошто си тажен? Дааа... Жими се за прв пат среќавам човек кој е тажен затоа што дома нема пожар. Те изиграа? Не можеш да поднесеш да те изиграат? Па нас како цело општество не изигруваат човече! Некна на телевизија се појави потпаролот на владата, “со сигурност нема да има поскапувања“ рече. За само три дена едно по друго сè поскапе. За тоа треба да си тажен. Затоа што работата е нелогична. Замисли обратна ситуација, “Ќе има поскапувања“ да речат а да не се случат поскапувањата, ќе речевме ли “нас не изиграа“, ќе бевме ли тажни? Затоа што тоа е позитивна шега. Токму како твојата! Јади, пиј и моли се побратиме. Како и да е. Имам многу нешта да ти раскажувам. Ајде брзо доаѓај да те носам на ручек.
(повеќе не му се слуша гласот. Додека зборува завеста полека полека се спушта)*

КРАЈ